

E vremea când toți oamenii caută să evadeze din cuptorul Bucureștilor.

IN ACEST NUMĂR:

M. S. Regele Carol II, părăsind gara Victoria din Londra, după sosirea Sa în capitala Angliei.

JAMBOREEA INTERNAȚIONALĂ

D. General Manolescu trecând în revistă străjerii comandanți din jamboreea națională dela Breaza. Dintre aceștia, o parte au plecat în Olanda.

A murit marele inventator Marconi.

Pitici și urlași. O pereche de pitici chinezi.

MEETINGUL DE AVIAȚIE DELA CERNĂUȚI

La Cernăuți a avut loc săptămâna trecută un mare meeting de aviație. Dăm în această pagină câteva aspecte luate în timpul desfășurării lui. Jos: Tânărul Popa lansându-se cu parașuta. — În medalion: Parașutistul Popa, în carlinga avionului.

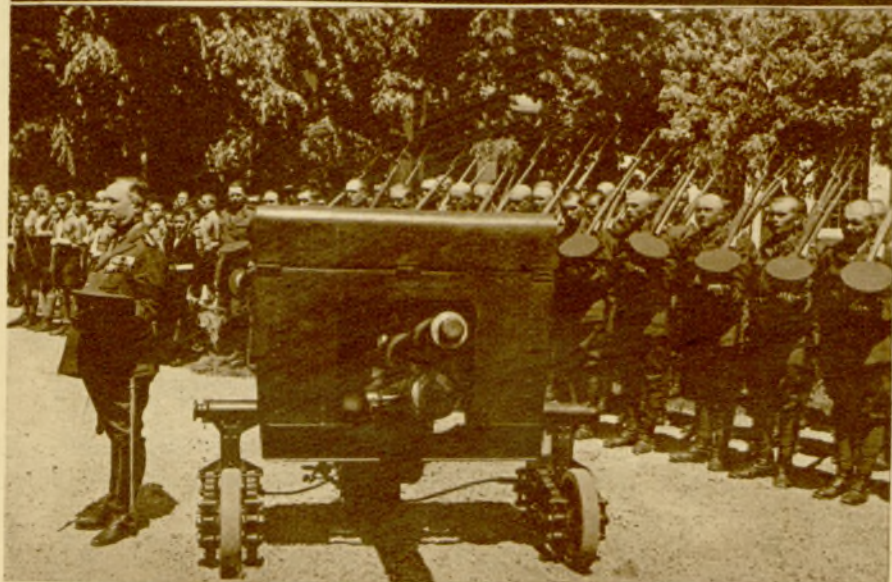
Avionete pornind în formație.

Micuța Anca Giurgiuveanu, de 3 ani, care a primit botezul aerului cu ocazia meetingului din Cernăuți.

Aviatoarea Burnaia și aviatorul Bob Vîrnav, întreținându-se cu domnul general comandant al Diviziei la meetingul aviatic din Cernăuți.

ZIUA AVIAȚIEI ÎN BUCUREȘTI

Cu ocazia zilei aviației a avut loc un serviciu religios la Arsenalul Armatei.

Monumentul eroilor Arsenalului.

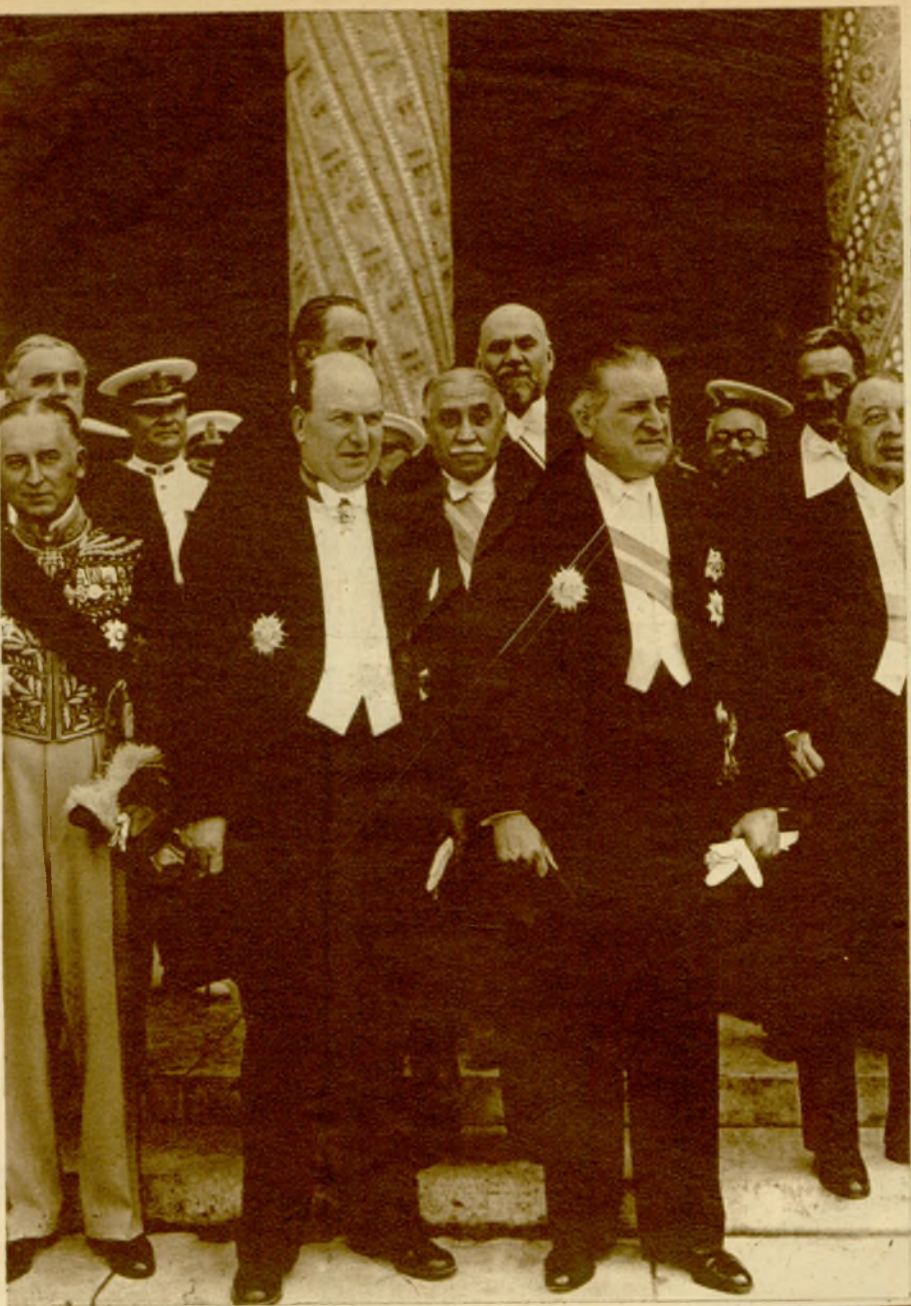

Sfințirea monumentului eroilor dela Arsenal. În timpul pomenirii morților.

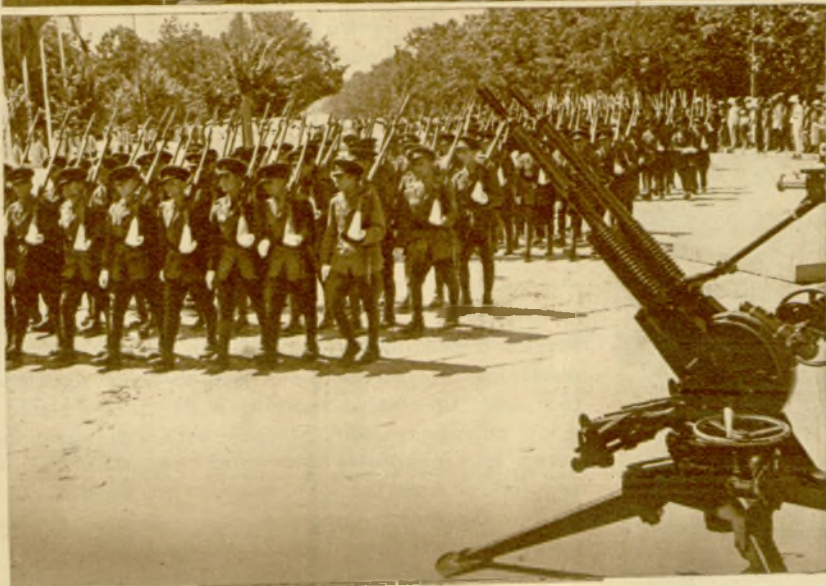

ACTUALITĂȚI DIN ȚARA

Joi 22 Iulie a fost ziua onomastică a M. S. Reginei Maria. Fotografiile noastre înfățișează: STÂNGA: Membrii guvernului primind defilarea trupelor în fața Patriarhiei și DREAPTA: defilarea.

SĂRBĂTORIREA PATRONULUI AVIAȚIEI

În ziua de 22 Iulie cor., fiind patronul aviației, a avut loc o mare defilare pe șoseaua Jianu, în fața statuei aviatorilor. Fotografiile noastre înfățișează pe domnii miniștri și ofițerii superiori și atașatii militari ai Franței și Italiei, în timpul serviciului religios și JOS: defilarea trupelor.

mâncările
de regim
pentru
bolnavi
preparațiile cu
untdelemnul
SPHINX

ACEASTA
MARCĂ VĂ GARANTEAZĂ O
CALITATE SUPERIOARĂ ȘI CONSTANTA

Marconi

VRAJITORUL MODERN

O moarte tot atât de surprinzătoare ca și toată viața sa! Sincopa ce l-a trecut, într-o clipă, din plină pulsație creatoare în neant, părea mai degrabă o lovitură de teatru decât un sfârșit firesc.

Ne deprinsese atât de mult cu „loviturile” senzaționale acest magician al vremii noastre, încât așteptam parcă și acum un ultim miracol, care să-l readucă între cei vii.

*

Viața sa, care se confundă cu înfăptuirile atât de numeroase și rodnice, se întărește ca un șir necurmat de minuni. An cu an, bagheta sa de vrăjitor isbutea să ne uluiască cu o nouă realizare miraculoasă.

*

A fost un copil ciudat. Grav și taciturn ca un bătrân. Părea vecinic frământat de o taină. La 7 ani petrecea ore întregi, construindu-și singur diferite jucării electrice și mecanice, pe care le monta și demonta neconștient, ca și cum ar fi voit cu tot dinadinsul să le analizeze măruntaiele și să le pătrundă mecanismul. Părea atât de obsedat de aceste preocupări, încât uita adesea de mâncare și de somn.

La o vârstă când alții se joacă veseli și exuberanți, Marconi sta singur ca un pustnic și medita mereu.

*

Ca școlar obicinuia să se distreze, jucându-se în clasă cu o mică oglindă cu care reflecta lumina soarelui pe pereții clasei și pe diferite obiecte. Un joc deosebit foarte cunoscut de copii și destul de comun. Marconi-copilul se gândea să comunice

Marconi în laboratorul său de pe yachtul „Electra”.

Cu ocazia împlinirii a 60 de ani, lui Guglielmo Marconi i s'a oferit titlul de cetățean de onoare al Americii. În fotografia noastră, lângă Marconi, fiica lui Elettra.

cu colegii săi, grație acestui joc de lumină, stabilind un sistem convențional pentru asemenea corespondență originală. El înfăptuia astfel, cu ajutorul unei simple oglinzi și a razelor solare, un prim sistem de telegrafie fără fir, cu care reușea să comunice la distanțe destul de mari.

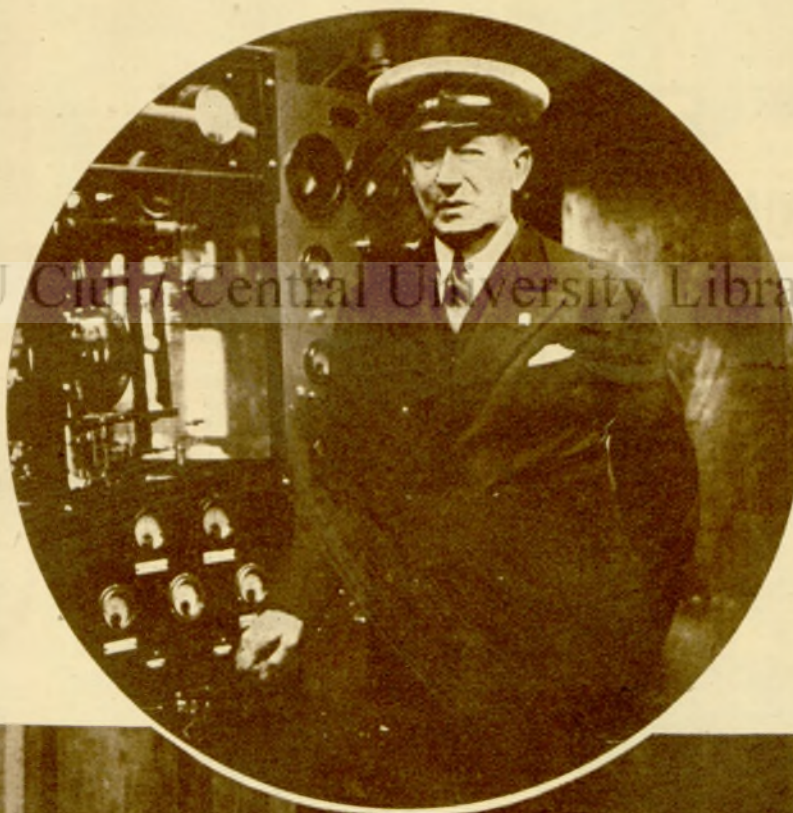
Într-o zi însă norii acoperă soarele și elevul Marconi, contrariat că nu mai poate transmite semnalele optice micilor săi camarazi, se gândea cum ar putea găsi altfel de raze decât cele luminoase, care să-i stea la dispoziție și pe timp înourat și chiar noaptea.

*

Ca student la facultatea de științe din Bologna, se pasiona pentru problema undelor electrice. Caracterul misterios al acestor unde îl intriga în cel mai înalt grad. Tânărul Guglielmo presimțea că se poate realiza ceva extraordinar cu ajutorul lor. Nu se mulțumea să le considere ca niște simple jucării de laborator, așa cum făceau toți savanții și specialiștii din vremea lui.

*

Gândul unei comunicări la distanță, prin intermediul acestor minunate vehicule înaripate, care gonește în văzduh cu iuțea fulgerului, i se fixa tot mai adânc în conștiință. Ideea i se păru

Guglielmo Marconi.

însă atât de firească și chiar banală, încât socotea că nu se poate să nu fi încolțit înainte și în mintea altuia.

„Păcat — își zise Marconi — aș fi vrut ceva deosebit, ceva extraordinar și unic!”. Orgoliul său nu admitea să împartă gloria cu un altul. Adolescentul căuta originalitatea cu orice preț.

*

Și totuși, ideea lui Marconi, departe de a fi banală, era extrem de îndrăznească. În momentul când studia la universitatea din Bologna, prea puțini se gândeau la posibilitatea realizării unui sistem de telegrafie, cu ajutorul undelor hertziene. Atât Maxwell, savantul englez, care le anunțase existența cât și Herz, fizicianul german care le descoperise și le studiaseră în laborator, nu bănuiau nici pe departe că aceste misterioase unde vor prezenta odată un alt interes decât cel pur științific.

E drept că francezul Branly și englezul Lodge făcuseră oarecare experiențe de a transmite semnale prin unde electrice, la mică distanță. Nici unul din ei însă nu s'a gândit că asemenea încercări ar putea da loc la aplicații practice.

*

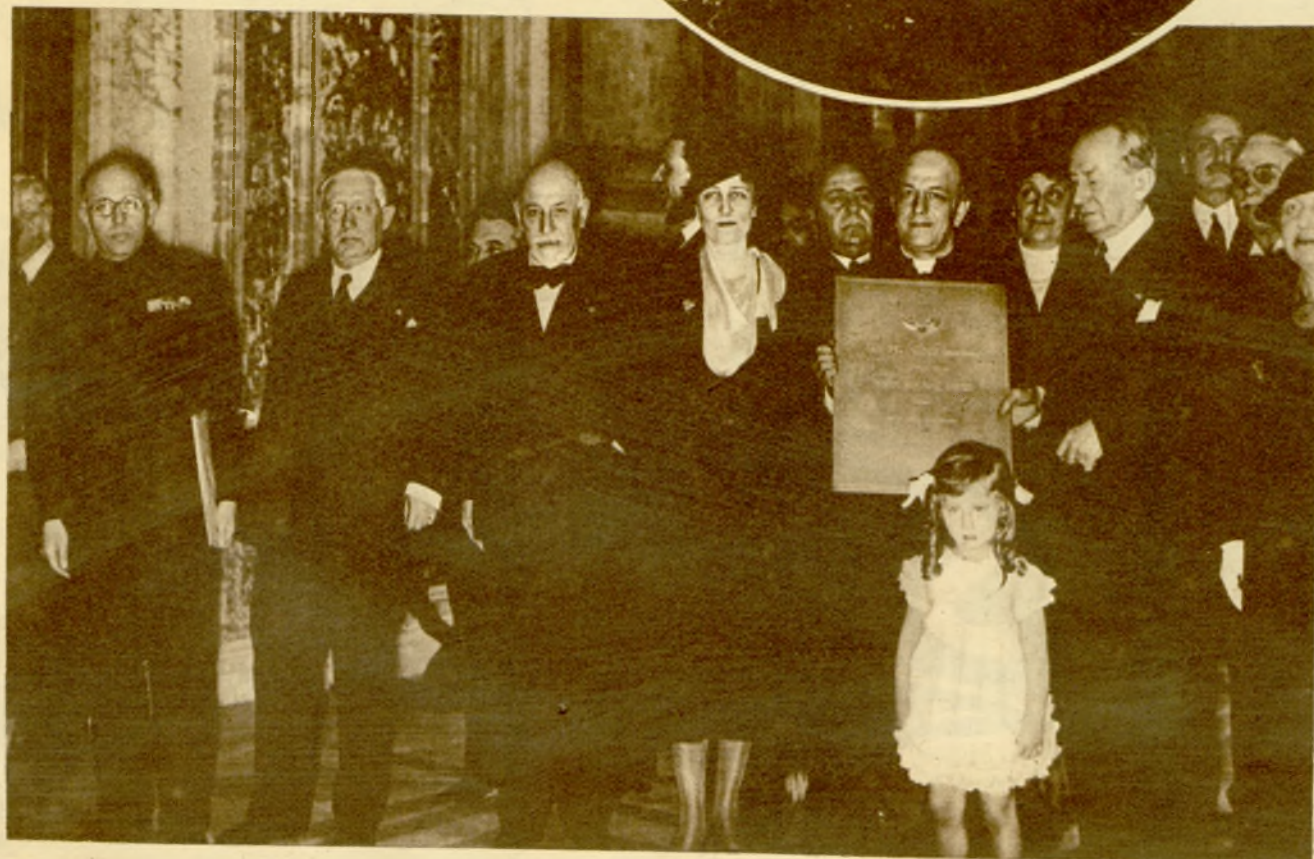
Folosind într-o combinație ingenioasă unda electrică, descoperită de Herz, radio-coherorul realizat de Branly, antena concepută de Popoff, precum și dispozitivele de emisie și recepție din sistemul de telegrafie cu fir Morse, Marconi reușea la 20 de ani să transmită pentru prima oară, semnale electrice fără fir metalic. Prima experiență, făcută pe domeniul părinților săi, la o distanță scurtă, este apoi repetată în Anglia, pe distanțe din ce în ce mai mari.

Este oare Marconi inventatorul telegrafiei fără fir? Întrebarea s'a pus pe vremuri. Germanii revendicau această glorie pentru Herz, Francezii pentru Branly, Englezii pentru Lodge și Rușii pentru Popoff. Chestiunea paternității invenției nu se mai pune astăzi. Desigur T. F. F. n'ar fi putut exista înainte ca Herz să descopere unda electrică și Branly să realizeze coherorul, primul dispozitiv de captare al acestor unde. Faptul însă nu micșorează cu nimic meritul lui Marconi, care s'a gândit și a reușit cel dintâi să combine în mod ingenios toate aceste elemente, disparate în aparență.

*

Tatăl său era italian, iar maică-sa irlandeză. Această dublă eriditate explică complexitatea personalității sale, dominată deopotrivă de spiritul latin ca și de cel anglo-saxon. Marconi este italian prin înclinarea sa pronunțată pentru tot ceea ce-i mareț, senzațional și spectaculos. Are o predilecție pentru lovituri de teatru impresionante, manieră sub care-i place să-și prezinte deobicei invențiile.

Este însă englez prin perseverența și tenacitatea în activitate, urmărind aceeași preocupare născută la monoideism. E englez deasemenea prin spiritul său practic și comercial, care-l împinge întotdeauna să-și valorifice avantajele realizărilor sale, printr-o exploatare judicioasă. Admirabilă sinteză între geniul latin și cel anglo-saxon!

Dorința de performanțe, capabile să uluiască mulțimea, îl urmărește mereu. Se pricepe de minune să popularizeze cele mai abstracte realizări ale științei și tehnice, reformându-le sub o formă spectaculoasă. E vrăjitorul modern prin excelență, care ne surprinde mereu, prin bagheta sa magică. Invențiunile se prezintă sub forma unei serii de recorduri senzaționale:

În 1896, ca student de 20 de ani, transmite primul semnal de T. F. F. Un adolescent pune lumea întreagă în uimire! În 1899 realizează legătura radio-telegrafică peste Canalul Mânecii, în 1901 străbate cu unda Oceanul Atlantic, în 1904 editează pe un vapor un ziar, cuprinzând ultimele știri primite prin radio și în 1907 înființează un serviciu public de T. F. F., între vechiul și noul continent.

Ascensiunea nu se termină aci. Toată viața, Marconi se străduiește să desăvârșească ceea ce a inventat în prima tinerețe. Obicinuitele transmisiuni prin radio nu-l mulțumesc: ele necesită instalații relativ scumpe și greoaie, energii de emisiune prea mari în raport cu raza de acțiune a undelor, recepțiile sunt influențate de perturbații atmosferice, comunicațiile nu pot fi secrete, iar posturile se stânjenesc reciproc în văzduh. În căutarea unei soluții salvatoare, descoperă, după o muncă încordată, miracolul undelor scurte, care înlătură toate neajunsurile pomenite. Într-o demonstrație senzațională făcută în Noembrie 1928, reușește să stabilească pe unde scurte dirijate o convorbire între Londra și Australia, la o distanță de 20.000 km. În locul instalațiilor uriașe de până atunci, o singură cutiuță portativă este suficientă pentru a asigura convorbiri prin radio, între antipodi.

După patru ani o altă performanță! La 26 Martie 1930, instalat pe bordul yachtului său „Electra”, amenajat ca laborator plutitor aflat în portul Genova, Marconi reușește printr-o simplă apăsare de buton, să aprindă luminile expoziției electriceității din Sydney (Australia), cu prilejul sărbătorii de inaugurare. Urmează miracolul micro-undelor (unde cu o lungime mai mică de un metru), al căror studiu a ocupat ultimul deceniu din viața lui Marconi, prilejuindu-i o altă serie de lovituri senzaționale. Posedând într-un grad superlativ calitățile remarcabile ale undelor scurte, noul instrument e destinat să ducă la desăvârșire radio-tehnica. Radio-telefonul particular, capabil să înlocuiască cu succes actualul telefon cu fir, sub forma unui emițător receptor portativ, devine realizabil grație micro-undelor. Telemecanica și terapia medicală sunt de asemenea revoluționate prin aceeași descoperire a micro-undelor. În 1934, Marconi realizează „radio-farul”, un dispozitiv minuscul, care, instalat pe bordul vaselor, permite comandantului să se orienteze cu o deplină siguranță prin simple semnale radio-electrice, chiar pe bezna și ceața cea mai opacă. „Cuțitul electric”, realizat cam în aceeași epocă, tot de Marconi, face posibile cele mai grele intervențiuni chirurgicale, fără să dea loc la cea mai ușoară pierdere de sânge.

Marconi pe bordul yachtului său „Electra” alături de epocala sa invenție „Radio-Farul”.

Idealul, pe care-l cultiva în timpul din urmă, era transmisiunea energiei la distanță pe calea undelor. În locul actualelor cabluri greoaie și costisitoare, unda înaripată trebuia să ne aducă lumina, căldura și toată energia pentru industrie, tracțiune și diversele aplicațiuni din viața practică.

Moartea pretimpurie l-a împiedicat să înfăptuiască acest ideal, care ar fi însemnat apoteoza radiotehnice.

A fost comparat cu Edison. Comparația e justă în sensul că amândoi au impresionat lumea prin invențiunile lor senzaționale. Marconi însă nu e numai un tehnician iscusit, ci și un savant inzestrat cu o largă viziune de cercetător științific. L-am putea compara mai de grabă cu Guttemberg, întrucât radio a însemnat în viața omenirii o revoluție culturală tot atât de co-

Cu ocazia vizitei sale în Japonia, a fost obiectul celor mai mari atențiuni ale oficialităților.

vârșitoare ca și tiparul. Milioanele de inși, risipiți în colțurile cele mai vitrege ale globului, îi datoresc fericirea de a putea să participe prin radio la binefacerile civilizației. Atâtea vieți salvate dela naufragiu grație semnalelor „S. O. S.”, stau mărturie pentru puterea binefăcătoare a invenției lui Marconi.

Asemenea lui Prometeu, Marconi a smuls din văzduh taine electrice și, cu ajutorul lor, a înfrânt depărtarea, risipind din belșug omenirii întregi bunurile culturale, rezervate până la el unei minorități de privilegiati.

Ing. I. ȘERBAN

Cercetați țesătura și frumusețea cio-
rapului „ADY” 75,
și vă veți convinge
de calitatea
superioară a
acestui produs

- SUPLU
- ELEGANT
- DURABIL

Toate bodegile
se aprovizionează,
încă de dis de di-
mineață, cu răco-
ritoare.

1. Aprovizionarea
cu alimente.

2. Istovit de căldu-
ră moșneagul din
fotografia noastră
se odihnește pe o
bancă la umbră.

3. Din lumea romi-
lor: tata mare își
învață nepotul să
bea.

4. Ce nu văd vizi-
tatorii strandului:
curățirea ba-
zinelor.

5. E cald, și totuși
dacă nevoile vieții
te obligă, lucrezi
și în soarele dogo-
ritor al amiezii.

6. În amurg.

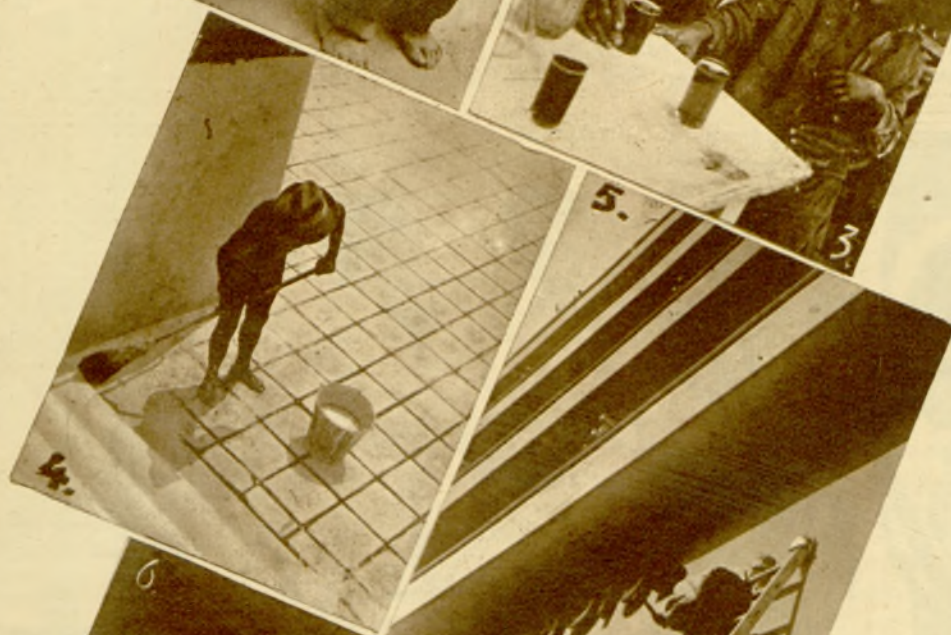
7. Căldură de neîn-
durat.

În Cișmigiu, la
ora 5 dimineața

HOINĂRIND

într'o zi de vară cu aparatul fotografic

1. Toaleta bărcilor din Cișmigiu.

2. Lângă bazinele copiilor de la strandul Bragadiru.

3. Și cunoscutul Băzu Cantacuzino suferă de căldură...

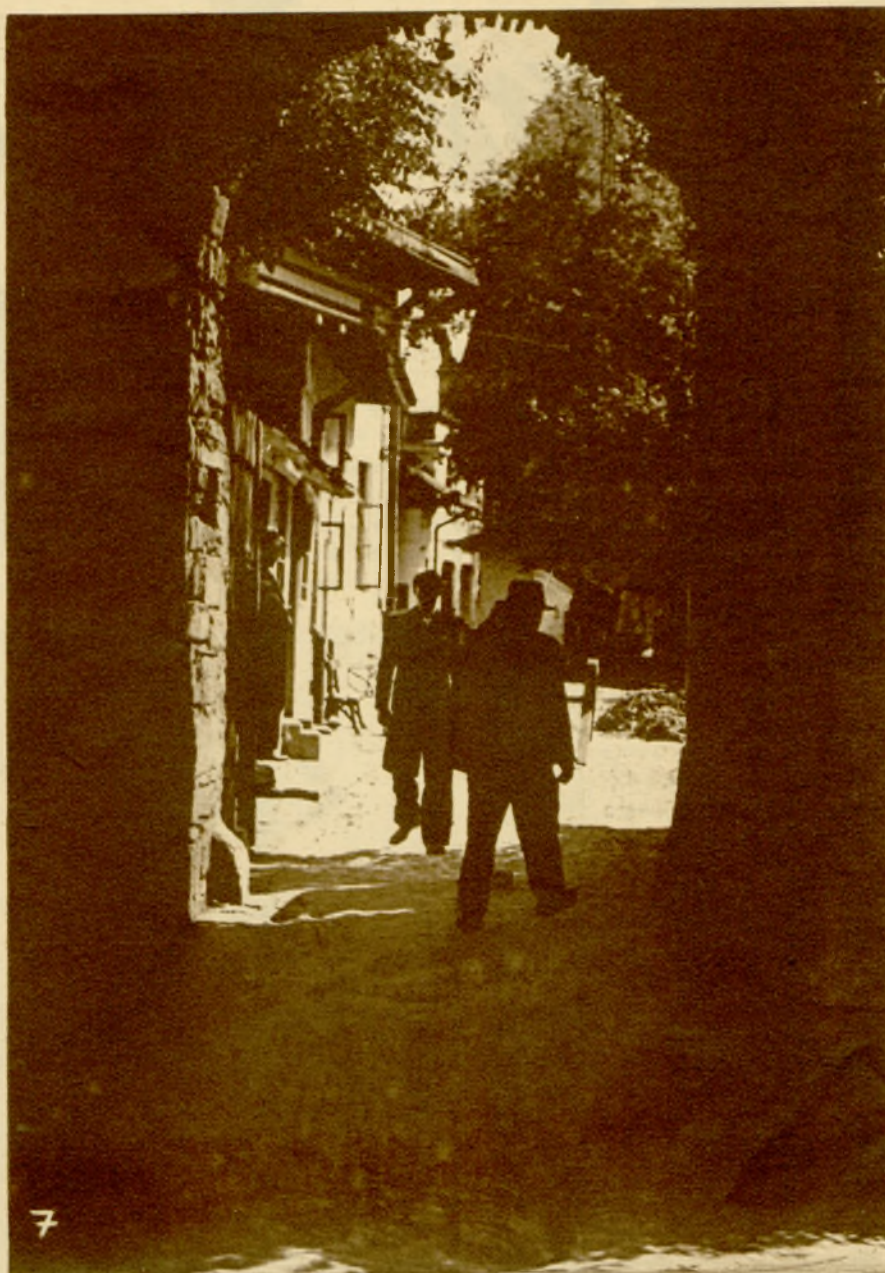
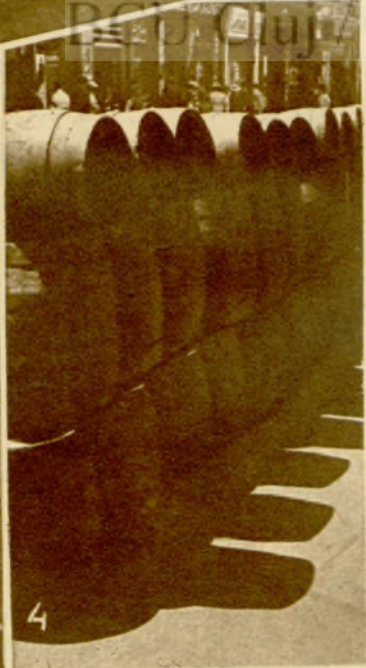
4. Butoaiele cu bere, așteptând să le vină rândul...

5. Bodegile și restaurantele fac vânzare în aceste zile de arșiță.

6. Vânzătoarea de mure.

7. Spre umbra mult căutată.

(Foto Grossaru)

ȘI NU UITAȚI:
Pentru protecția și
înfrumusețarea te-
nului în timpul zilei:
Elida Ideal Creme

Pentru curățirea și
alimentarea pielii
în timpul nopții:
Elida Cold Cream
cu Citron

Un ten splendid ce reamintește farmecul imaculat al crinului, așa ar trebui să fie și tenul d-voastră Doamnă! Baza elementară a oricărei îngrijiri a tenului trebuie să fie un săpun de calitate: Elida Lilas Grand Luxe. Spuma sa fină desprinde din porii epidermei orice murdărie ce ar periclita tenul; îngrijește pielea, conservându-i finețea și frăgezimea.

ELIDA
Lilas Grand Luxe

Vorbe de clacă

A STEA'S vorbe de clacă, dom'le!... Expresia este însoțită, de cele mai multe ori, de un gest de dispreț, ori de o înălțare a umerilor, ce-ar exprima neputința de a te face înțeles.

„Vorbe de clacă” — vrea să spună, în limbajul curent, discuția lipsită de vremei, taifasurile fără spor. Cum s'a ajuns la acest înțeles nu ne interesează, dar că e totul greșit, aceasta e de netăgăduit. Vorbele de clacă, adică snoavele, cântecele, glumele, ghicitorile și basmele ce însoțesc munca de noapte a satelor, au un scop bine determinat; anume, acela de-a trezi oamenii, îndemnându-i să lucreze, de-a crea o atmosferă de voe bună și plăcere, care să alunge oboseala și să ascundă scurgerea timpului. Asemenea soldatului care mășeluește cu mai puține eforturi și cu mai multă voe bună în sunetele fanfarei, lumea adunată munceste cu mai mult spor și mai repede, în gluma spumoasă a flăcăilor ațâțați de răscolitele fetelor, în snoavele povestite cu zâmbet de unchiuș hârșit — ascuns pe sub mustăți stufoase și cărunte — de cei vrâșnici, în cântecele de dor și de dragoste ale fetelor, care răscolesc și înfloară pe tineri, în glasul viorilor, când sînt țigani lăutari. Aceste vorbe de clacă alcătuiesc cămașa pe care poporul nostru a știut cum s'o țese, atât de frumos, cum numai el știe; pentru a învălui plata lui amară de toate zilele; munca; constituie momeala care atrage tineretul, e răsplata osteneții, la care nimeni nu ia seama de altfel, gândul tuturor fiind la veselie și la șagă.

— Mergi la clacă? — întreabă Ilie pe Jurcă.
— Merg, că vine și Gena Radului.... Să auzi ce cântece știe aia....
— Da să ascuți la nea Mărin ce glume știe....
De muncă nu se pomenește: parcă nici n'ar fi să fie.

Iar Gena Radului, Nea Mărin, Ilie sau Jurcă „fac” cântece, născocesc vorbe de șagă, strigături ori ghicitori, fără să le treacă prin minte nici măcar în vis, că mai curând sau mai târziu, un domn cu ochelari de aur pe nas, tobă de carte și

Cum se zic și ce înseamnă. Nea Mărin
și Academia. — Frăția muncii. La noi
și la alții. — Joc și muncă românească.
Obiceiuri pitorești

La strânsul snopilor.

Clacă, într-o după amiază de iarnă.

La curățatul porumbului.

— de multe ori — doldora de bani, are să citească altora, născocirile lor dintr-o seară, adică vorbele lor de clacă.... Habar n'au ce este aceea *Academie* și desigur că s'ar minuna, aflând cu ce se ocupă boierii....

Drept e că până a te minuna, nici n'ar crede.... Se poate?... Vorbe de clacă!....

Și totuși claca nu e numai o petrecere, dupăcum nu a fost inventată de unul ori de altul. Ea se'a născut pe nesimțite, din nevoie și e azi una din cele mai importante manifestări sociale ale vieții rurale dela noi. Ea se găsește de altfel și în trecutul altor popoare și chiar astăzi oriunde condițiile economice, felul de trai, nevoile unei izolare firești de lungă durată o reclamă cu impetuositate. Acolo unde circulația monetară e redusă, unde banul e scump, sau are o valoare relativă, unde civilizația n'a pătruns și n'a corupt spiritul de solidaritate, care există ori de câte ori există luptă pentru supunerea și cucerirea naturii, — acolo există și clacă. Într-o frumoasă carte a scriitorului și fostului pionier francez Con st. Weyer, se povestește, de pildă, despre o clacă în Vestul Americii, în epoca de cucerire a ținuturilor sălbatice, stăpânite pe atunci de Pieile-Roșii. La căsătoria unui flăcău, întreaga comunitate, în frunte cu șeful ei, clădește casa ce va adăposti tânăra pereche, familia nouă, stălpul în plus, la edificiul uman al satului. Pe mâncarea și băutura nașului, casa se ridică din temelii, într-o bună dimineață, crește și e terminată în amurgul celei de a patra zi. Claca a izbutit să dureze, în cel mai scurt timp, adăpostul unei noi comunități, alături de celelalte, în durată și dezvoltarea ei. Obiceiul dănuie și

azi încă, la Metișii din acele locuri, adaugă scriitorul Claca a existat de asemenea — există poate și acum — în Rusia, în satele risipite ca sămânța dusă de vânt, în pustiul stepei, sau în suiburile sălbatice ale Caucazului. În Spania, așezările umile și singuratic, răslețite pe rocile secetoase pe podișul acestei țări, cunosc claca de mult. Oamenii, pe cari soarta implacabilă îi silește să se ucidă între ei, în cătunul lor, pun braț lângă braț și și adună sudoarea trupurilor, într-o efortare comună ca să ajute vecinul, la o moarte, o nuntă, un botez, la sprijinirea unui mal, ori la săpatul unui șanț, în roca dură ca oțelul. Dar nicăieri, în nici o țară, la nici un popor, claca — adică munca obștească nelegiferată, nesilită, neplătită, în folosul unuia — n'a îmbrăcat haină mai aleasă, mai pitorească, mai viaie, ca la noi.

Spre deosebire de toate celelalte, claca românească se face noaptea. Fie ea pentru curățatul porumbului, pentru torsul sau scărmanatul lănei, pentru „jucat pământ la casă nouă”, claca românului înseamnă muncă veselă și joc, de noapte.

Este poate adevărat că motivul stă în dorința plugarului de a nu pierde o zi de muncă. Clăcile au loc mai ales toamna și câte nu sînt de făcut atunci!... Dar câtă poezie totuși în această frământare, sub geana nopții!

*

S'au descris nenumărate nopți de clacă. Le-am cetit și

în proză și versificate. Am văzut și piese de teatru, teatru sătesc, cu același subiect.

Și totuși nimeni nu a reușit să smulgă sufletul a ceea ce a văzut desigur și să-l aștearnă pe hârtie. Ca să-i înțelegi frumusețea, claca trebuie trăită.

Să fii acolo, în curtea Mariei lui Petru al Babei printre grămezile de păpușoi, de două ori cât omul și să vezi cum, pe măsură ce lumina zilei se stinge în pânza înserării, pe latul drumului și pe cărările înguste, oameni, femei, fete și copii, sue dealul pe întrecute. Întâi vin cei de mai departe, căci au plecat din vreme și s'au pregătit mai dinainte. Vecinii mai robotesc încă, se spală, mănâncă, strâng vitele și trag cu ochiul peste uluci, din când în când.

— *Ce faci țafă Lino, nu vii!...*

— *Viu, viu!...* — răspunde femeia dinapoia gardului. — *Da să astâmpăr vițelu' ăsta, fir'ar al drăstului!... Pțrru! Pțrru!... Nă! Nă!... Cu-ti!... Cu-ti!... Cu-tii!... Goian, fir'ai...*

Flăcăii încă nu s'au arătat. Sînt toți jos, la podul de pe Uduoiu, pe unde trece lumea și nu lasă fetele să-și vadă de cale, până ce nu plătesc vama, cu o glumă, cu o harță pentru o sărutare, că ajung sus gâfâind și roșii ca măcieșii sălbatici.

— *Din vreme o luarăți, maică,* — zice o bătrânică.

— *Nu făcurăm nimica, țafă Smarandă,* — se apără una. Și toate's cu ochii deval, furnicate de plăcerea așteptării. Când s'a așezat noaptea bine — și bătătura e plină de suflete. S'a rânduit fiecare după pofța inimii și plăcerea tovarășiei. La mijloc s'a ațâțat un foc zdravăn de crengi, care pocnește și pâraie și taie negrul nopții, cu o pâlălaie cât prunul de mare, numai limbi roșii, cu vine vineții și sfârcuri galbene, din care se desprind ochi de lumină, ce se închid într-o clipire de viață scurtă. Și e mai mare minunea să vezi cum s'a făcut așezarea, în așa fel, încât focul nu luminează decât bărbi țepoase ori mustăți dese ca beteala păpușoiului, ori basmale negre, trase peste frunți încrețite de ani și de griji, dar în nici un fel vre-o față smează de flăcău, sau vreun bariș albastru, alb ori galben. Tinerețea s'a proptit în mușchiul nopții, ca bureții în umezeală. Numai gura i se aude.

Când începe a cânta Gena Radului parcă suspină isvorul dela poalele colinii mari...

Foaie verde matostat

Ionică plecași din sat

Noaptea când ieșise luna

Și când eu dormeam, nebuna.

Of! cum mă lăsași tu friptă

Amărată și învinsă

Singură și neajutată

Nici nevastă și nici fată...

Glasul subțirel care se vaită întins și suspinat, se face odată tare și-i pătrunde în inimă pe toți:

Pentru ce făcuși acum

Ionică, să mori pe drum.

Să te plimbi în București

Numa'n cântece popești

Tămâiat și'nțepenit

Cu inelul meu gătit!...

— *Aoleu, Geno, m'ai dat dracului!* — strigă Pățru al Babei mulțumit. — *Vin la neica să te pupe.*

— *Ci mai stai nene, că nu ți s'o fi făcut foame de-acuma...*

Din colțul focului, unde-a tras iar, ca să prăjească porumb, Moș Geantă prinde a cărăi una de pe vremea lui:

Doamne, fă-mi Tu mie dar

Niște țoale de jandar,

Să umblu pe drum stăpân

Să iau fetele de sân!...

Din toate părțile se înfiripă crâmpeie de cântece, strigate de vre-un flăcău gureș și iute, lălăite de vre-un moșneag colțos încă și în anii de dăruială, împletite de una ori mai multe fete. Încep ghicitorile și snoavele.

— *Mă!... Care știe, mă?... Ce e lucru' dracului și stă'n capu' satului?...*

— *O fi baba mea,* — mârâe Moș Geantă.

Dar bătrâna la auzit și începe a-l „mitocosi“ de se strică oamenii de răs.

— *Fir-ai al dracului de moșneag, că nu vrei să pui clanța la ticăloasa aia de gură, pe care ai vărsat o Dunăre de țuică... Nu's eu bețivule, crâșma e... aia de ți-a mâncat vitele și pământul!... Of, Doamne...*

Dar în timpul acesta mâinile n'au stat. Păpușoiul e jumulit și drugile cu boabe galbene, ca picăturile de miere, se rostogolesc fără încetare în grămezi: Atâtea mâini ce se frământă fără preget, nu e puțin lucru. Înălțimile de păpușoi necurățat se mistue, văzând cu ochii. Din când în când se mai oprește lumea, ca cei de-ai casei să descotorosească locul de foi și de coceni. În răstimpul acesta, tinerețea bate o săltată zdravănă și sucește niște roți de horă îndesată și aprigă. De se află lăutari e bine de tot; de sînt lipsă însă, se găsește cine să cânte. Și-apoi voe bună să fie...

Lasă-mă Doamne să joc
Până oiu muri pe loc!

— strigă un flăcău.

Joacă tu în bătătura

Eu joc cu muierea'n șură,

— răspunde altul.

Măi! Clacă fără de jucat

E ca mortu nespălat,

Pe la noi nu s'a aflat!...

— încheie al treilea.

O fată sprintară și „duhoasă“ strigă și ea odată, în hohotele de răs ale tuturor:

Păi!... Flăcăi!... Gura vă merge

Da' picerele's betege.

Decât să nvârțiți betegii

Fetelor jucați moșnegii...

După joc, Pățru al Babei trece cu o oală de țuică din om în om. Apoi cu alta și iar cu alta, că e lume multă. Pe răcoarea nopții și după joc, țuica încălzește și răcorește și iar încălzește. Curățatul începe cu mai multă iuteală și glumele sar de pretutindeni, ca scânteile din foc. Se aud numai hohote de răs și țipetele fetelor, îmboldite de vre-un flăcău, strunit de gura de țuică și plin de *coraj* pe întuneric.

Înainte ca ziua să fi făcut ochi, porumbul a fost curățat și lumea începe a pleca în pâlcuri vesele și inimioase. Satul și-a făcut datoria, sigur că cel ajutat și-o va face la rândul lui.

Pățru al Babei rămâne să-și orânduiască fișcurile aurii în pă-

tul. A cheltuit o vadră de țuica pentru obraz. Dar banul, banul lui puțin, nu l-a scos din nodul făcut la cămașa muierei...

Clăcile pentru scărmanatul ori torsul lăunii, se petrec cam la fel, cu deosebirea că la tors, femeile lucrează firul, iar „co-coșimea“, adică bărbații, fumează — dacă se poate și e locul — se iau de trântă, la încercatul puterii.

Însă cea mai minunată clacă e aceea dela casa nouă. Se face numai cu lăutari.

După ce casa a fost croită și așezată pe furcile ei, împătrită și acoperită, rămâne să fie dușumelită. La țară, la noi, țărânul nu pune scânduri jos, ci pământ bătut care, amestecat cu nisip și udat zdravăn, durează o dușumea care are țaria cimentului, fără să fie la fel de aspră în răceală, ori la vre-o cădere a cuiva.

Pământul e cărat și bătut de toată tinerețea satului o noapte întreagă, până în sfârșul dimineții.

Se fac cinci, șase, șapte focuri, din fața casei și până la locul de unde se sapă și se cară roabele pline de lut. De departe par niște guri de flăcări, asemenea gurilor de balaur scui-pătoare de foc din basme. Omul se naște vederii cu fiecare vâl-vătaie de lumină și se mistue în besna nopții, cu fiecare pas pă-

șit, dela o gură de foc la alta. Mârâitul cobzei, piuitul păsăresc al diblei, sînt însoțite de îngănatul subțire al fetelor, de șueratul flăcăilor, de îndemnurile prelungi și domoale ale celor mai bătrâni, de pârâitul cren-gilor și de vuetul limbilor de foc, pălite de răbufniri de vânt supărăcios de noapte.

Când s'a pus un strat de pământ, roabele sînt asvârlite cu zgaibele în sus și toată lumea se prinde în joc. Și ce joc, ce pisălogeală, ce frământare, ce putere de țopăială!... Pământul mai bine bătut nici nu s'ar putea Crucea de voinic, când saltă, e ca maiul, nu e glumă. Și nicăta nu se lasă...

Apoi iar pun mâna pe sape și pe roabe, iar se așterne un strat și iar joc. Îndemnurile nu lipsesc.

Hai! Flăcăi nu vă lăsați

Strângeți brăul și sălțați!

Nu sta Leană supărată

Că te ține mă-ta fată.

Hai! Mai învărțiți odată!...

În zori, casa e dușumelită. Scripcarii, cu scurtă la mână, dorm ca lemnele, la voia întâmplării. Satul își trăește viața lui de zi obișnuită: oameni și dobitoace la muncă.

A fost o noapte de clacă. Și altele vor fi la rând...

— *Mergi la clacă?* — întreabă lile pe Jurcă.

— *Mergi...*

LORY PANAITESCU-ZĂTRENI

CLUJ / Central University Library Cluj

E UN CHIN
să lucrezi fiind
săcâit mereu
de muște!

Muștele vă atacă cu o încapățănare exasperantă, răpindu-vă liniștea și calmul, indispensabile pentru o muncă intelectuală. Ca să scăpați de ele, pulverizați în biroul Dv. cu FLY-TOX. FLY-TOX distruge muștele fulgerător!

FLY-TOX
TUE
MOUCHES
MORTES

FLY-TOX

1.

4.

Jamboreea națională dela Breaza

2.

BCU Cluj / Central Library Cluj

1. Jocurile stăjerilor cu „sfoara”.

2. Dl. maior adjutant Sidorovici vizitând jamboreea națională dela Breaza. În dreapta d-sale, d-nul comandant maior Jugănaru.

3. Domnul general Manolescu Treand, trecând în revistă pe străjerii comandanți, la jamboreea dela Breaza.

4. În drum spre terenul unde se face apelul.

5. Ridicarea pavilionului într'un apus de soare, la jamboreea dela Breaza.

Foto: Grossaru

5.

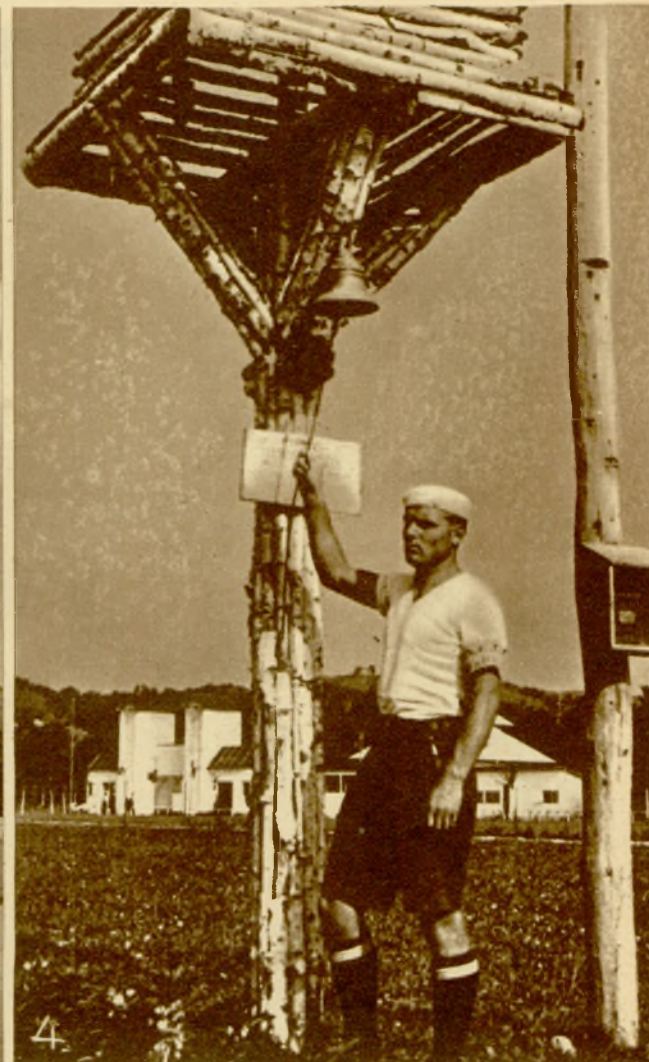

3.

(Fotografia Grossaru)

1. Corul străjerilor.

2. Sala de ședințe a comandanților jamboreei O. E. T. R. dela Breaza.

3. Troiță lucrată de cercetașii jamboreei naționale dela Breaza, care va fi expusă în tabăra lor dela jamboreea internațională din Olanda.

4. Comandantul de serviciu al taberei sună adunarea.

5. Dormitorul străjerilor comandanți dela Breaza.

6. La culesul florilor.

7. 109 cercetași români au plecat săptămâna trecută la jamboreea internațională din Olanda. Fotografia noastră înfățișează un grup vesel salutând, în gara Câmpina, pe cei cari i-au condus.

ROUMANIAN
BOY SCOUT
WORLD
1937

STRĂJERI
CONTINGENT
JAMBOREE
HOLLAND

Locul unde se ține jamboreea din 1937: drumul dealungul dunelor pe terenul dela Vogelenzang.

**LA 30
INCEPE, IN**

**J A M B O R E E
INTERNATIONALA**

Din toamna anului 1936 încă, au început cercetașii olandezi să-și ridice corturile, spre a pregăti terenul pentru jamboreea internațională din anul acesta.

Una din uriașele grămezi de lemne care vor fi întrebuințate pentru focurile din tabără și pentru gătit.

DUPĂ o statistică recentă, există în lume 2.812.074 cercetași, din 50 de țări. Se știe că instituția cercetășiei a fost creată de către Lordul Baden-Powell, cu puțin timp înainte de izbucnirea războiului din 1914. Pe drept cuvânt, acest om a câștigat premiul Nobel pentru pace, întrucât cercetășia înseamnă un mijloc admirabil de educație și de înfrățire a popoarelor. Tinerii crescuți în religia cinstei, a curajului și a iubirii aproapei, vor fi cetățeni întregi. Primul recensământ făcut în 1922, pentru 32 de țări, câte adoptaseră instituția cercetășiei, a dat numărul de 1.019.205. Rezultă că în timp de 15 ani, numărul cercetașilor s'a dublat. În acest timp, Italia și Albania au părăsit organizația internațională, dar

Cercetașii lucrează la semănarea terenului pentru jamboree. Mii de tufișe și pomi tineri vor sluji la despărțirea diferitelor lagăre.

ULIE OLANDA,

REEA IONALA

Frumoasa clădire a cartierului general al jamboreei din Vogelenzang la Bloemendaal.

Comandantul Rambonnet primește raportul zilnic.

au aderat alte 20 de state. În cifrele arătate de noi nu sunt cuprinse organizațiile germane de cercetași, întrucât n'au fost recunoscute de către Biroul Internațional.

În fiecare an, cercetașii se adună într-o jamboree internațională. În anul acesta, jamboreea se ține în Olanda, nu departe de capitală, la 30 Iulie. Ea va dura timp de 8 zile, după care delegațiile cercetășești, sosite din toată lumea la jamboree, vor face o excursie comună la expoziția internațională din Paris.

Din România pleacă la jamboree o cohortă, aleasă dintre cele care-și au tabăra acum în jamboreea dela Breaza.

Publicăm în aceste pagini aspecte ale pregătirilor ce s'au făcut la Vogelenzang la Bloemendaal, în Olanda, pentru această jamboree :

Comandantul cercetașilor olandezi, domnul Rambonnet, face apelul pe terenul jamboreei.

Drumul dela terenul jamboreei duce prin dune spre mare, care în timpul jamboreei nu sunt accesibile decât cercetașilor. Acest drum duce drept la instalațiile de apă potabilă pentru Amsterdam.

Colțul „reclamel” depe terenul jamboreei: placardul jamboreei cu simbolul olandez: saboții.

SE DESLANȚUIE FURTUNA

TARINA Maria se află încă la Londra, unde primește scrisorile fiului ei și ia parte la distracțiile sezonului.

Palatul Buckingham.

25 Martie 1909.

Îți mulțumesc din toată inima pentru scrisoarea ta, care mi-a făcut multă bucurie. Imi închipui prea bine teribilele momente prin care trebuie să fi trecut în ultimele săptămâni, când războiul părea atât de apropiat.

Mulțumesc lui Dumnezeu că primejdia a trecut, acum înțeleg cât de greu trebuie să-ți fi fost, ca să faci concesia. Se înțelege că nu aveai altă cale. Dar rolul, pe care Germania l-a jucat în această criză, a fost cu adevărat odios și desigur. Toți cei de aci suntem de aceeași părere și înțelegem prea bine că nu existau alternative. Imi pare bine că-ții pe Isvolsky. Dacă el ar pleca acum, dușmanii ar avea o nouă satisfacție!

DOLIU IN ANGLIA

Țarina Maria descrie funerariile regelui Eduard al VII-lea

Câteva din scrisorile publicate până aci v'au

Asemănare izbitoare; Țarul Nicolae al II-lea și Regele George al V-lea al Angliei.

pus în curent cu viețile intime ale „Unchiului Bertie”, „Tanti Alix”, „Georgie” și „May”—adică Regele Eduard al VII-lea, Regina Alexandra, Regele George al V-lea și Regina Mary.

Dar mai multe din scrisorile ce urmează reflectă un trist eveniment la Curtea Angliei, care a afectat direct istoria unui gigantic imperiu și are o strânsă asemănare cu recente evenimente: o schimbare pe tronul britanic.

„Unchiul Bertie” a murit și un nou rege se urcă pe tron. Regina văduvă se mută dela Buckingham Palace la Sandringham. Răspunderi de cea mai mare însemnătate istorică îl așteptau pe noul monarh, atunci când „Georgie” deveni majestatea sa regele George al V-lea al Angliei, Impăratul Indiilor și „Apărătorul Credinței”, iar „May” regina sa și Impărăteasă.

Sănătatea subredă a țarinei o împiedică

atât pe ea cât și pe Nicolae, să asiste la funerariile regelui Eduard. Familia imperială rusă fu reprezentată de către Țarina Văduvă Maria, care scria fiului dela Buckingham Palace, la 7 Mai, 1910.

Ziua de astăzi a fost cea mai tristă și mai grea dintre toate: funerariile scumpului nostru Unchiu Bertie.

Am plecat de acasă la 9 dimineața și am făcut trei ore cu trăsura, până la gară; am ajuns la Windsor la 1 și ne-am întors aci la șase. Totul a fost frumos aranjat și a decurs în perfectă ordine, cu o emoționantă solemnitate. Biata tanti Alix s'a ținut tare până la sfârșit. George de-asemenea s'a comportat bine, cu mult calm și o admirabilă presanță. Dar aci e acum nespul de trist și lipsa lui se simte peste tot. Are să-ți spue Mișă (Marele Duce Mihail, fratele țarului) când se va întoarce. Intr'o scrisoare ce reflectă marea îngrijorare pe care i-o inspiră starea soției sale, Nicolae comentează urcarea pe tron a regelui George al V-lea.

Port Baltic pe bordul lui „Standard”

8 Iunie 1910.

Alix se află aci pe yacht. Zilele acestea s'a simțit mai bine. Botkin (Medicul curții) a convins-o să se ducă la Nauheim, pentru a urma o cură, la începutul toamnei.

Trebuie să se însănătoșească, pentru ea, pentru copii și pentru mine. Îngrijorările pe care mi le inspiră starea ei m'a obosit. Înțeleg prea bine durerea pe care o încearcă Tanti Alix, mutându-se la Sandringham, dar după mine ar fi mai bine să lichideze acum această chestiune, de cât s'o mai amâne, mai cu seamă că acum te afli lângă ea. Este o plăcere să citești și să auzi cu câtă inteligență și cu cât calm și-a luat în primire Georgie greaua-i sarcină. Dumnezeu să-i ajute să poată continua tot astfel și să calce pe urmele scumpului nostru „Unchiu Bertie”.

Maria scria diñ Londra:

25 Iulie 1910

Martī ne ducem la Sandringham. Biata tanti Alix, a avut atâtea de făcut, încât n'a putut pleca mai devreme. Totul a trebuit împachetat și trimis la Sandringham. Este foarte tristă că trebuie să părăsească palatul Buckingham, de care o leagă atâtea amintiri. Dar cred că odată ce va fi făcut pasul, se va simți mai bine la Sandringham, unde va putea petrece mai mult timp în aer liber și va duce o viață mai liniștită.

Aci ea va sta din când în când, câteva ore în grădina, iar restul timpului și-l va trece în casă. Acum pare foarte obosită și are o tuse, din pricina căreia nu poate dormi noaptea.

I-am scris Xeniei, arătându-i cât îmi vine de greu acum să mă hotărâsc a pleca. Biata Tanti Alix nici n'a vrut să audă de aceasta și se înțelege că nu puteam s'o las singură, dar când Tanti s'o întoarce dela Harrogate, viu și eu acasă, pentru că vreau să vă văd pe amândoi. Nu-mi vine să cred că au trecut atâtea luni și că eu am stat aci atât de mult.

Regele George V și Regina Mary, în ziua încoronării lor.

Regele Eduard al VII-lea, ale cărui funerarii le descrie Țarina-mamă, într'una din scrisorile către fiul ei.

„DUHOAREA” REVOLUȚIEI

Detronarea regelui Portugaliei îl indignează pe țarul Nicolae

Nicolae, care atunci se afla în Germania, scria:

Castelul Friedberg.
21 Octombrie 1910.

Mă duc la Potsdam pentru două zile și voi fi înapoi la 24. Ultima dată când l-am vizitat pe împărat a fost în 1899.

Ce orori se petrec în Portugalia! Această revoluție mă indignează tot atât cât și pe tine. Cât de urât mi-e să recunosc o republică — n'o vom face decât atunci când toate celelalte țări o vor fi recunoscut și după aceea, cât mai târziu cu putință. Ce păcat că s'a permis ținerea congresului socialist la Copenhaga. Dacă aceasta ar fi avut loc într'o republică, treacă meargă, dar într'un regat, e ceva cu totul deplasat. Natural, aceasta nu mă privește cătuși de puțin și nu fac decât să exprim o părere, dar sunt sigur că și tu gândești la fel cu mine.

Aici (în Germania N. R.) numărul socialiștilor este foarte mare și oamenii cu mintea clară sunt foarte turburați din această pricină. Neliniștile din Berlin dovedesc cât de adânc a pătruns răul; din aceeași cauză au loc și grevele dela căile ferate din Franța. Pretutindeni plutește o „duhoare” a revoluției. *Țarul s'a înapoiat dela Potsdam la Darmstadt, unde țarina și-a petrecut copilăria, și descrie mamei sale vizita făcută Kaiserului. Husarii Grodno, la cari se referă Nicolae, constituiseră regimentul Marelui Duce Nicolae („Unchiul Nixi”). Marele Duce, moștenitorul tronului rus, fusese logodit cu Maria, pe care, când se văzu pe patul de moarte, o rugă să se căsătorească cu fratele său, care mai târziu deveni țarul Alexandru al III-lea, tatăl lui Nicolae.*

Castel de Vânătoare Wolfsgarten (lângă Darmstadt), 31 Oct. 1910.

Măine plecăm acasă, așa că am ținut să-ți mai trimit de aci câteva rânduri. Șederea la Potsdam mi-a plăcut foarte mult. Ei (Kaiserul și soția sa N. R.) au fost amândoi foarte amicali și cordiali, m'au invitat la un ceai în familie, cu care ocazie i-am văzut pe cei trei copii ai Căciliei (Prințesa moștenitoare N. R.), niște băiețași voinici și foarte vioi. Au avut apoi loc două mari dineuri, din fericire fără discursuri și o partidă de vânătoare la Oranienburg, unde nici chiar Wilhelm nu mai fusese.

Împărăteasa a trebuit să fie numită colonel al regimentului de husari Grodno, pentru că am auzit că ea ținea mult la aceasta. Cu atât mai mult cu cât Alix a fost colonel al Dragonilor (Prusiei) vreme de 11 ani și că eu figurez deasemeni în cadrele regimentului Grodno. Acest gest a avut un efect extraordinar și toată curtea nu mai putea de bucurie.

Fiii lui sunt niște tineri simpatici și foarte bine crescuți. Cel de al treilea, Adalbert, care activează în marină, îți trimite omagiile lui. El mai păstrează încă amintiri frumoase dela Peterhof! Ieri, 30 Octombrie, împăratul a petrecut aci câteva ore, oprindu-se din drumul spre Baden și a luat masa cu noi. A vrut s'o vadă pe Alix și pe copii, cu orice preț, și le-a adus o grămadă de daruri. Pentru ei, dânsul este „unchiul din Germania” și-i place să se joace cu ei. Arată bine, dar a mai îmbătrânit și este ceva mai ponderat.

Scrisoarea țarului a avut efectul unui trăznit din senin și prilejuiește următorul răspuns din partea mamei sale:

*Hvidore (Danemarca)
5 Noembrie 1910.*

Imi pare bine că ți-a făcut plăcere șederea la Potsdam, dar încă nu mă pot împăca cu gândul că

VIZITĂ ÎN ANGLIA

Fotografia noastră înfățișează pe Regina Alexandra și pe bătrâna țarină Maria (centru) ieșind dela catedrala Westminster din Londra în tovărășia Regelui George V și a Reginei Mary.

ai putut s'o numești pe împărăteasa germană colonel al husarilor din Grodno. N'am putut dormi două nopți de indignare. Auzi! o împărăteasă străină, în splendidul regiment al unchiului Nixi! Asta a fost prea mult pentru mine și crede-mă, faptul m'a mâhnit grozav.

NICKY DESPRE TOLSTOI

Contele Leo Tolstoi, vestitul romancier și filosof, care atacase cu violență dinastia Romanovilor în scrierile sale, murise. Iată ce scrie țarul Nicolae mamei sale, cu privire la acest eveniment.

*Tsarskoe Selo,
11 Noembrie 1910.*

După cum desigur ai aflat, a murit Tolstoi. Evenimentul a fost mult discutat și comentat în scris — după mine, mult prea mult. Dar din fericire a fost îngropat repede, așa că multă lume n'a putut ajunge la timp la Yasnaya Polyana (moșia lui Tolstoi N. R.) și totul s'a petrecut în liniște și ordine. Lumea se aștepta la demonstrații și turburări — iar faptul că nu s'a întâmplat nimic, a produs oarecare surpriză.

ȚARINA-VĂDUVĂ, MARIA, SPUNE DESPRE AMBASADORUL JAPONEZ CĂ ESTE „UN MONSTRU, O ADEVĂRATĂ MAIMUȚĂ”.

Publicăm un fragment de scrisoare a țarinei Maria dela Londra, unde vizita pe sora ei, Regina Alexandra. Ea scrie:

8 Martie 1908.

Recepția de ieri seară a fost foarte reușită. Am stat până la ora 1, pentru că după dineu a avut loc un mic concert: a fost foarte multă lume și după aceea s'a servit un supeu.

Toți au fost foarte simpatici, doamnele invitate erau toate frumoase, dar cele mai multe dintre ele foarte înalte. Aproape toată lumea mi-a fost prezentată, iar contele și contesa de Benckendorff au căutat să facă reuniunea cât mai plăcută cu putință.

A fost totuși un incident neplăcut, atunci când Benckendorff mi l-a prezentat pe ambasadorul japonez. El a fost ministrul afacerilor străine, foarte inteligent, după spusele lor, dar are înfățișarea unui monstru, a unei adevărate maimuțe, cu picioarele îndoite și brațele extraordinar de lungi. Tanti Alix s'a uitat la mine, iar mai pe urmă spunea că m'am roșit și m'am răstit!

Regina Alexandra a Angliei.

Regele George V pe timpul când era încă print de Wales.

curte. Iată dramatica descriere a tragediei lui Stolypin:

10 Septembrie 1911.

În ultima săptămână petrecută la Peterhof a fost foarte aglomerată: consilii, recepții oficiale, două nunți și manevrele — toate acestea s'au perindat ca într'un film cinematografic. Fără îndoială că vei fi citit, la Pavlovsk, descrierile celor două nunți dela Peterhof. Apoi am vizitat, timp de patru ore, o foarte interesantă expoziție la Tsarskoe Selo, organizată pentru sărbătorirea celei de a 200-a aniversări dela întemeierea Tsarskoe-ului.

În ziua plecării mă aflam la Petersburg, pentru lansarea lui „Petropavlovsk”. A fost foarte impresionant și m'a mișcat atât de profund, încât aproape că mi-a venit să plâng ca un copil.

BINECUVÂNTEAZĂ PE SUVERAN.

Murind, premierul face semnul crucii asupra țarului.

În seara aceleiași zile, 27 August, am plecat la Kiev, unde am ajuns în dimineața de 29. Ni s'a făcut o primire foarte caldă și totul a decurs în perfectă ordine. A trebuit să primesc imediat vizite. Boris (*actualul rege al Bulgariei N. R.*) a fost trimis să pună o coroană pe mormântul lui Anpapa, în numele părintelui și al poporului său. (*Anpapa Alexandru al II-lea, bunicul țarului N. R.*). Inaugurarea a avut loc la 30 August, pe o vreme foarte frumoasă.

Am petrecut zilele de 31 August, 1 și 2 Septembrie la manevre, cu care ocazie a avut loc o mare paradă militară, iar serile în oraș.

M'am simțit foarte obosit, dar lucrurile mergeau atât de bine, încât îmi păstrasem buna dispoziție, când deodată, în ziua de întâi, la teatru, s'a produs acel oribil atentat la viața lui Stolypin. Olga și Tatiana (*fiicele sale mai mari N. R.*) erau cu mine. În cursul celui de al doilea antract părăsisem tocmai loja, pentru că era foarte cald, când auzirăm două pocnituri, ca și cum cineva ar fi scăpat un obiect din mână. Crezui că vreun binoclu a căzut în capul unui spectator și mă repezii îndărăt în loje, spre a vedea ce se întâmplase.

La dreapta zării un grup de ofițeri și alte persoane. Toți aceștia păreau a trage pe cineva după ei. Femeile țipau de spaimă și direct în fața mea, în staluri, Stolypin sta în picioare. El se întoarse încet spre noi și cu mâna stângă făcu semnul crucii în aer.

TATIANA A PLÂNS

Marea Ducesă sgduiță de tragica scenă.

Abia atunci am observat că era foarte palid, iar mâna stângă și uniforma erau inundate în sânge. El se lăsă încet în fotoliu și începu să-și desfacă tunică. Frederik (*Mareșalul Curții N. R.*) și profesorul Rain i-au ajutat.

Olga și Tatiana se întorseseră după mine în lojă, așa că au văzut tot ce s'a întâmplat. În vreme ce Stolypin era scos din teatru, se produse o mare larmă în coridorul de lângă loja noastră; lumea încerca să-l linzeze pe asasin.

Cu părere de rău trebuie să-ți spun că poliția l-a salvat din mâinile mulțimii și l-a vârit într-o încăpere izolată, pentru un prim interogatoriu. A fost serios maltratat și i s'au scos doi dinți.

Apoi teatrul s'a umplut la loc, s'a cântat imnul imperial și am plecat cu fetele, la ora 11. Îți poți închipui în ce emoții! Alix n'a știut nimic de toate acestea, până nu i-am spus eu. Ea a primit vestea, se poate spune, calmă. Tatiana a fost însă foarte sgduiță, a plâns multă vreme și amândouă fetele au avut un somn agitat.

Bietul Stolypin a petrecut și el o noapte foarte proastă și a trebuit să i se facă mai multe injecții cu morfină.

În ziua următoare, 2 Septembrie, a avut loc o splendidă paradă, pe locul unde s'au terminat manevrele, la 50 verste de Kiev; iar seara m'am dus la Ovruch, unde vechea catedrală, rămasă din secolul al 12-lea, începe să fie restaurată.

M'am întors la Kiev, în seara de 3 Septembrie și m'am dus la sanatoriul unde fusese internat Stolypin și am întâlnit-o pe soția lui, care nu m'a lăsat să-l văd. În ziua de 4 m'am dus la prima școală din Kiev, care-și serba a suta aniversare. M'am dus cu fetele la muzeul de istorie militară și la muzeul de industrie casnică, iar seara am pornit spre Tchernigov, cu mai bine de un ceas întârziere. Nu este un oraș mare, dar are o poziție tot atât de frumoasă ca și Kiev-ul și două catedrale foarte vechi.

Am trecut în revistă un regiment de infanterie și 2000 cadeți am vizitat Clubul Nobilimei, muzeul și o adunare de țărani, din întregul district. Am ajuns apoi la vapor, către apusul soarelui și am pornit-o în jurul râului.

La 6 Septembrie, ora 9 dimineața, m'am întors la Kiev. Am aflat dela Kokotseff (*Ministrul de finanțe și succesorul lui Stolypin N. R.*) că Stolypin murise. M'am dus imediat la sanatoriu, unde s'a celebrat după aceea un ser-

viciu religios. Biata văduvă sta ca împietrită și nu putea să plângă. Ea sta lângă fratele ei și lângă Vasselkina.

La ora 11 am părăsit cu toții, adică, Alix, copiii și cu mine, Kiev-ul, însoțiți de o mulțime care s'a menținut tot timpul în perfectă ordine. M'am odihnit perfect în tren. Am sosit acila 7, adică la vremea ceaiului. Era o zi caldă și însorită și am simțit o mare plăcere văzându-mă din nou pe yacht.

În ziua următoare, 8 Septembrie, am trecut în revistă flota depe Marea Neagră și am vizitat

vasele „Pantelimon”, „Ioan Zlataust” și „Evstavi”. Ultimele două sunt proaspăt ieșite din șantier. Starea admirabilă a vaselor și fețele vesele și îndrăznețe ale echipajelor, m'au umplut de admirație. Ce diferență între starea actuală și ceea ce au fost acum câțva timp. Mulțumesc lui Dumnezeu. Sunt aci în total șase vase de războiu, două crucișătoare, 20 mari distrugătoare și două vase de transport. Escadra a făcut înconjurul Mării Negre și a vizitat deasemeni și porturi străine. Aci mă odihnesc bine și dorm

mult, ceea ce n'am putut face la Kiev, unde mă culcam târziu și trebuia să mă scol devreme.

Alix este deasemeni foarte obosită. A avut și ea foarte multe de făcut la Kiev, în prima zi, când a primit o sumedenie de vizite, dar pe urmă a petrecut restul timpului în camera ei, pe care n'a părăsit-o decât pentru inaugurarea monumentului. (*O statuie a lui Alexandru al II-lea N. R.*) Se simte acum mai bine și mai în puteri decât acum doi ani, când a mai fost la Sebastopol.

(Va urma).

SINGURUL TEATRU CU SCENA „FRIGIDAIRE”

Scena renumitului teatru „Coliseum” din Londra are o instalație specială de „frigidaire”, cu ajutorul căreia scena poate fi transformată — pentru anumite reviste — într'un vast patinoar. Actualmente se joacă în acest teatru o revistă intitulată „St. Moritz” și gheața depe scenă aduce spectatorilor în sală, răcoarea mult dorită.

În fotografia noastră, câteva „girls” privind la punerea în funcțiune a instalației.

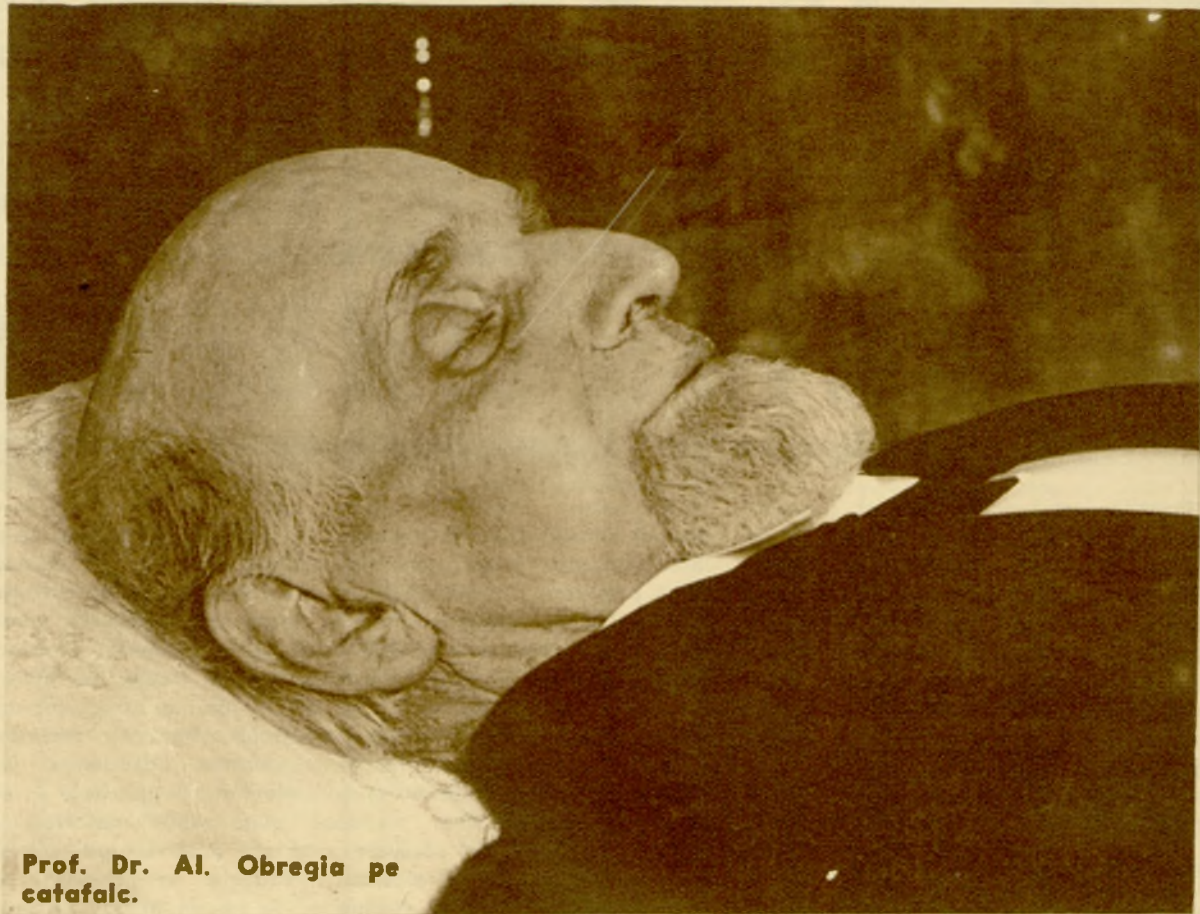
CÂND ȘERPII FAC GREVA FOAMEI

„Blondie”, șarpele uriaș al grădinei zoologice din St. Louis a refuzat mult timp să primească hrana zilnică. Se știe că șerpii pot post vreme îndelungată, însă pythonul nostru întrecuse cu mult termenul obișnuit, astfel că vreo câțiva pășitori puternici s'au pus pe lucru, „băgându-i de-a sila pe gât” 6 kilograme de carne de iepure. În fotografia noastră, „Blondie” e hrănit.

O fetiță din Londra, de abia 15 ani, își petrece tot timpul liber sculptând figurile personalităților istorice și ale oamenilor celebri din zilele noastre. Chipurile sunt confecționate pe un schelet de sârmă, care apoi e acoperit cu un soi de gips. Rochiile și costumele sunt de stofă, prezentând o copie fidelă a realității. În fotografia noastră, Mary Nicoll, care a devenit celebră prin arta ei și care în curând își va expune statuile, la Londra.

A MURIT PROFESORUL DR. OBREGIA

Prof. Dr. Al. Obregia pe catafalc.

Sâmbătă la ora 2.45 a încetat din viață, la sanatoriul Dr. Gerota, ilustrul savant, profesorul Dr. Obregia.

Dr. Obregia a deținut, până acum doi ani, catedra de psihiatrie de pe lângă Facultatea de Medicină din București și este întemeietorul Spitalului Central de boli nervoase.

Moartea ilustrului profesor — a cărui faimă a trecut de mult hotarele, fiind foarte apreciat în străinătate — a făcut o puternică impresie atât în rândurile corpului medical cât și în public.

Clădirea Spitalului Central de boli nervoase.

Mirosul urât

AL PICIOARELOR DISPAR

PODEOL

CSANDA

CHIRURGIE ESTETICĂ

(fără cicatrice)

a nasului și urechilor, a feței, gusei și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLPF HOFFMANN

fost asistent la clinica univ. din Berlin

București, B-dul Domniei 30 bis

Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

PURGATIV IDEAL

PURGEN[®] BAYER

LĂCUT-SIGUR

RAPID

PURGEN

Luati Togal

cu Dv în concediul Acest renumit medicament vă scapă rapid și sigur de toate bolile neașteptate, care vă pot strica vacanța. Dacă luați tabletele Togal, scăpați de dureri nervoase, de dureri de cap, migrene, răceli și gripă. Tabletele Togal vindecă chiar și boli mai grave, ca reumatism, sciatică, lumbago și gută. Deci să nu uitați să aveți întotdeauna la D-v tabletele Togal.

La Farmacii și Drogherii.

Lei 12.—, 52.—, 130.—

Togal ajută întotdeauna!

PENTRU CĂMĂȘI ȘI PIJAMALE

POPLINURI

DESENE MINUNATE

*la Vulturul de Mare
cu peștele în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACI 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

o mare descoperire științifică

miorin

SHAMPOO SEC

SPALĂ PĂRUL

FĂRĂ APĂ, FĂRĂ SAPUN

ÎNLĂTURA GRĂSIMEA

INDEPĂRTEAZĂ

MĂTREATA

LA DROGHERII ȘI FARMACII

Cartierul comercial din Shanghai.

IN DUGHEANA LUI WU-FENG DIN GINSENG

CINE se trezește dimineața în portul Shanghai, și-și aruncă ochii pe fereastra cabinei, crede că visează. Cum? Asta-i China? Dealungul cheiului se'nalță clădiri impunătoare, hoteluri grandioase, reședințele distinse ale legațiilor și consulatelor străine precum și palatele celor mai mari instituții bancare. După debarcare, pătrunzând în forfo-teala orașului, te surprinde uimitorul avânt pe care l-a luat metropola asiatică. Comerțul și industria se desvoltă în ritm viu, în cartierele europene și chineze, perfect întreținute. Toate acestea însă numai în jurul portului, căci intrând în inima orașului, frumoasele clădiri de beton încep să se ră-rească, până când dispar cu totul, asfaltul neted și bulevardele largi se transformă în ulicioare întortochiate, pe al căror caldarâm colțuros te împiedeci, la fiecare pas; acolo domnesc și astăzi obiceiurile milenare chineze. Prin partea locului nu circulă automobile, trăsura trasă de om și numită ricșă fiind mijlocul de transport cel mai folosit. Clădirile din lemn, cu unul și două etaje, sunt mai toate împodobite cu balcoane sculptate, de unde atârnă sute de firme multicolore și stegulețe lungi și scurte, înguste și late, purtând, desenate cu pensula, în culori țipătoare, caracterele bizare ale scrisului chinezesc.

Iar dacă treci, fără însoțitor, străvechiul zid al orașului, peste care s'a întins Shanghai-ul, în decursul veacurilor, te rătăcești cu siguranță în puzderia ulicioarelor, străbătute de canale cu podețe putrezite. Aci, în acest labirint, printre hanuri, ceainării, ospătării, case blestemate de joc și fumătorii de opium, poți face cunoștința celui mai bogat negustor din stada *Ginseng*. Wu-Feng. Ce înseamnă *Ginseng*? Cea mai scumpă și rară rădăcină din lume. Patria adevăratului Ginseng sălbatec este regiunea pădurilor virgine, din munții de miazănoapte ai Chinei, în Manciuria, Coreea și Siberia răsăriteană. Această plantă, socotită minunea naturii, este venerată de milioane de oameni, dela Oceanul Pacific până la Hindu Ruci, din Mongolia până în țara Tibetului. Ea constituie un leac împotriva oricărei boale trușești, având și darul infailibil de reîntinerire a celor vrâstnici. În hrisoavele vechi chinezești i se atribue însușiri de seamă acestei rădăcini asiatice care era un soi de mătrăgună. Există credința că Ginseng liniștește nervii, întărește șira spinării și creierul, împuternicește convalescenții sleiți depe urma febrei, înviorează funcțiunea cordului, plămânilor și rinichilor, prelungind simțitor durata vieții. Însoțit de un „boy” — a cărui încredere o câștigă pe dea ntregul, după ce i-ai oferit o supă de cuiburi de rândunele, o tocană de pește, o porție de viermi prăjiți și o duzină de mere coapte, scăldate în miere încinsă — poți vizita strada comercială Ginseng. Nu-ți vine a crede că aceste, în aparență, neînsemnate dughene sunt înțesate cu tot soiul de buruieni, ceaiuri, rădăcini, semințe precum și cu cele mai ciudate mixturi și băuturi. Ulița Ginseng este tot atât de faimoasă, în cuprinsul imensei țări, ca și cultura de perle, sau fastuoasele palate ale prinților asiatici. Se poate ușor vedea că droghisții chiaburi, în vestmintele lor falfăitoare de mătase, nu duc lipsuri, că nu suferă mizeria milioaneilor lor de compatrioți. Printre cei mai avuți negustori, se numără Wu-Feng. La început sgârșiți la

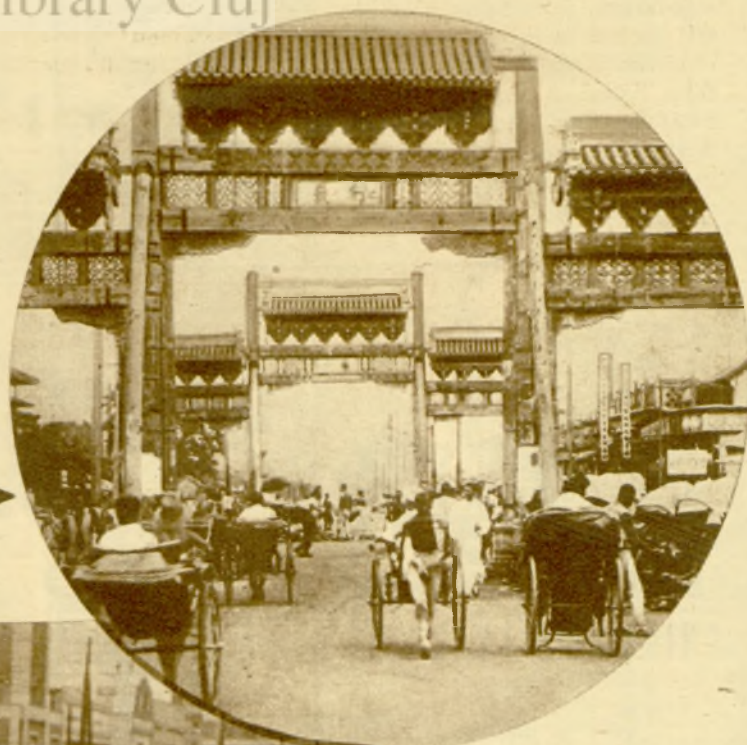
vorbă, acești droghisți, printre cari Wu-Feng, își dau drumul limbei, atunci când află că străinul vrea doar să-și îmbogățească cunoștințele. Nu-i trebuie mult ca să devină chiar prietenos, cinstind uneori pe vizitator cu o invitație în casă. E greu de bănuir că în dosul dughenei rău miro-sitoare, s'ar afla o locuință atât de somptuoasă. Trecând printr'un coridor îngust, în curte, îți dai seama că Wu-Feng trebuie să fie foarte bogat. În jurul grădinei, superb amenajate, se află încăperile de locuit. Verande umbrite, firide artistic sculptate, vitraliuri colorate, profuziunea florilor rare, finețea vazelor, minunatele lămpi, superbe învelitori și pernele fine, trădează buna stare materială a gazdei. Pavilionul de vară, pe jumătate construit pe piloni, în apa canalului din apropiere, dovedește cu prisosință că Wu-Feng face afaceri strălucite, în puțin arătoasă-i pră-vălioară.

Sorbind ceaiul auriu și parfumat, pe lângă țigareta americană, turistul află lucruri vrednice de-a fi date publicității, asupra negoțului cu mătrăgună. Acei cari vând această rădăcină, formează o castă, numai ei pricepându-se să deosebească diferitele specii ale plantei miraculoase. Cea mai prețioasă specie o constituie aceea care, bine desvol-tată, se aseamănă cu trupul omenesc, putându-se observa cu ușurință capul, brațele, toracele și picioarele. Pentru a

Un negustor bogat din China.

Un aspect pitoresc depe străzile Shanghaiului.

Pe sub vechile porți ale Shanghaiului, rikșă este și astăzi un căutat mijloc de locomotie.

ajunge în acest stadiu, îi tre-buiesc cel puțin cincizeci de ani. Doar aceste rădăcini posedă puteri uimitoare de leac și au o valoare foarte mare. Cine desrădăcinează o astfel de mătrăgună, a des-coperit o comoară. Stăpâni-torii mongoli, le achizițio-nează, plătind sume cari în-trec 5.000 dollari. (aproape un milion lei). Din gura lui Wu se pot afla cele mai interesante amănunte, întrucât însuși străbunicul său a ținut aceeași dughenă. Sub ve-chile stăpâniri, ginseng-ul bine desvolțat, se considera sfânt și vrednic să lecuiască doar boalele împăratului și ale fa-miliei sale. Producția plantei

Shanghai. Vedere
din port.

era pusă sub cel mai strașnic control. Legi aspre apărau buruiana, paznici credincioși răspundeau cu viața lor de recolta anuală. Fiecare rădăcină, smulsă din pământ, trebuia cu grijă înregistrată. Căutătorii purtau o uniformă specială, bine cunoscută poporului. Vai de acela care s'ar fi încumetat să ascundă o singură rădăcină. Il aștepta spânzurătoarea, sau retezarea capului, cu secura.

Astrologii desemnărilor anotimpul primăverii ca cel mai prielnic pentru începutul culesului, vestindu-l prin sunete de corn. Un întreg convoi, sub comanda unui mandarin, pornea în pustietate, în căutarea buruenei.

Astrologii instituiseră anumite reguli în acest scop. Necunoașterea lor, teama de spiritele pădurei și cumplita pedeapsă cu moartea, înfricoșau într-atât pe bieții naivi, încât nu pregetau să caute rădăcina prețioasă.

Setea de sânge a tigrilor îi pândește la orice răspântie, pe căutătorii sacri. Și astăzi încă, prosperitatea afacerilor se bizuește pe faptul că oamenii trimiși în pustietatea regiunilor bogate în rădăcini de ginseng, mai cred în sanctitatea profesiei lor. Concurența fiind mare, influența legendelor împiedică tentativele de furt. Desgropând toamna rădăcinile, planta deranjată, cu ajutorul spiritului munților, ar avea puteri nefaste asupra netrebnicului, care-ar îndrăzni să se atingă de ea. Când se dă de urma unui exemplar, fericitul descoperitor începe să topăie în jurul groapei, zbirând în gura mare și sărutând țărâna, în semn de smerenie. După ce se ridică dela pământ, trebuie să țină privirea ațintită asupra buruenei, până când se apropie mandarinul supraveghetor, aducând un bilețel mângălit și un steguleț roșu, declarând rădăcina proprietate a stăpânitorului. Culesul de toamnă se efectua potrivit unor alte rituri. Mai întâi, mandarinul sfinția pământul și planta, cerând iertare țărânei, că-i răpiau odorul. În cursul ceremoniei, oamenii tămăluiau. Săpăturile nu se făceau cu lopeți și cazmale obișnuite, ci cu o pereche de coarne de cerb sfințite, pentru a nu profana pământul, în sânul căruia s'a format buruiana. Nici cel mai subțire fir al rădăcinii nu trebuia vătămat, cele de format mare stropindu-se cu apă, pentru a fi scoase întregi. Odată scoasă la lumină, i se dau onorurile cuvenite, rostindu-se rugăciuni, iar mandarinul o învește apoi în mușchi proaspăt, înregistrând-o cu număr în scriptele sale.

După munca trudită a săptămânii întregi, se completa numărul bucăților cerute și convoiul se îndrepta cu muzică și alai spre oraș. Cele mai bune exemplare le opria împăratul, iar celelalte se împărțiau printre nobili.

Odată cu surparea dinastiei manciuriene, se desființă și monopolul împărațesc, comerțul cu ginseng fu lăsat la îndemâna oricui și fiind o sursă de venituri destul de însemnată, se răspândi foarte ușor. Pe piață apăru rădăcini inferioare, în Mancuria și Coreea, sădindu-se mari cantități de ginseng. Mătrăguna nedesvoltându-se decât în douăzeci, treizeci de ani, prețurile se menținură foarte urcate. Idealul oricărui prinț asiatic îl constituie o rădăcină bine dezvoltată de mătrăgună, pentru securitatea casei sale.

Printre cele mai reușite exemplare, specialiștii deosebesc forme de trup femeesc și bărbătesc. La cele dintâi extremitățile sunt mai fragile, pe când celelalte sunt puternice. Capul, brațele și trunchiul sunt însă identice.

După copioasa masă chinezească, pe care o servește Wu, oaspetelui său — ouă învechite (de peste un an), supă din solzi de balenă, castraveți acri, diferite legume piperate — urmează arătarea comorilor. În dosul altarului, prevăzut cu întreaga serie de zeități și jertfe, o ușă îngustă duce într-o mică încăpere. În apropierea ferestrei cu gratii, se află un dulap ferecat, minunat sculptat din lemn de santal. După o misterioasă mânăuire, se deschide ușa superioară. Diferitele sertare conțin numeroase casete lăcuite, cu capace de cristal. Pe fundul vătuit și îmbrăcat în cea mai fină catifea, se află așezată o rădăcină de mătrăgună aidoma unei forme de trup bărbătesc. Valoarea unui singur exemplar se urcă la multe mii de dolari, fiecare bucată fiind destinată clienților princieri ai amfi-

trionului. Pe măsură ce coborau, sertarele conțineau varietăți inferioare de mătrăgună, dar sub 100 de dolari (cincisprezece mii lei) nu se poate obține nici o rădăcină. În urmă Wu deschise cea de a doua ușă. Aci se aflau sticle de toate mărimile, conținând un rachi, obținut din rădăcini de ginseng. Prețioasa li-coare se vinde în fiole. La întrebarea, cum se prepară aceste burueni, pentru scopuri medicale, Wu răspunde pe ocolite; deci procedeul rămâne taină profesională.

Medicii chinezi prescriu cura de ginseng, care durează luni de zile, fiind extrem de costisitoare; se spune că rezultatele acestui tratament ar fi surprinzătoare. Luându-și rămas bun, amabilul Wu-Feng oferă vizitatorului străin un pahărel de mărimea unei jumătăți de degetar cu vin de ginseng.

Trecând pragul dughenei, străinul își dă seama, că averea lui Wu-Feng se cifrează la peste o jumătate milion de dolari.

UN SFAT

PENTRU
candidații la Chelie

Trilysin

OPREȘTE CĂDEREA PĂRULUI · ÎNLĂTURĂ MĂTREAȚA

Persoanele cu părul rar sau persoanele care au avut un păr des, dar care a început să se rarească, să nu aștepte ivirea petelor lucioase pe cap. Chelia nu are leac, totuși ea poate fi evitată. Dacă observați că părul se rarește pe zi ce trece, începeți imediat un tratament energetic. Știința ne pune la dispoziție un mijloc sigur și eficient pentru creșterea părului. Acest mijloc e Trilysin. După o întrebuințare de câteva luni, părul începe să crească și să se îndesească văzând cu ochii. Trilysin înlătură mătreața, însănătoșind rădăcina părului. Tratamentul dă rezultate bune numai dacă e urmat cu stăruință.

LA FARMACII,
DROGERII ȘI
PARFUMERII.

SEZONUL 1937

Din toate sezoanele termale, balneare sau climaterice, acela dela Vichy oferă în fiecare an cel mai mare interes din cauza transformărilor continue și a programului absolut remarcabil de distracțiuni artistice și sportive.

Așa de ex. vom semna constituirea unei instalații de cl. III în minunatul Parc Lardy.

Ca și în trecut, Dl. René Chauvet, director artistic, va oferi credincioșilor obișnuși ai stațiunii, mari gale lirice, cu concursul celor mai celebre vedete internaționale ale cântului. Relativ la aceasta, trebuie să atragem atențiunea că Teatrului Casino i s'au adus considerabile ameliorări.

Vor avea loc zilnic festivaluri muzicale și concerte simfonice, spectacole de cinematograf, music-hall, operetă, comedie și revistă.

În ceea ce privește sporturile, Sporting-Clubul din Vichy își rezervă locul său preponderent cu campionatele și săptămânile de golf, tennis, scrimă precum și concursuri hipice și meetinguri de curse de cai, regate, reuniuni cicliste și meetinguri de aviație.

Sezonul 1937 nu va rămânea deci cu nimic în urma celor din trecut. O cură la Vichy se prezintă deci în culorile cele mai atrăgătoare.

Anna Gabel, societară a Operei Comice din Paris, cântă cu ocazia curei sale la Pistyan în beneficiul copiilor săraci. Tineretul din Pistyan i-a predat artistei, ca semn de recunoștință, o perină cu broderii de Pistyan.

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

Bulevardul Carol 57 fost 39. Telefon: 3.52.73

D-NA Dr. M. RABINOVICI, dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri etc. Îngrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice. Cons. 10-12-3-7. Se aplică masca „Hollywood“. Miercuri informațiuni gratuite.

SCHERK
PARFUMS

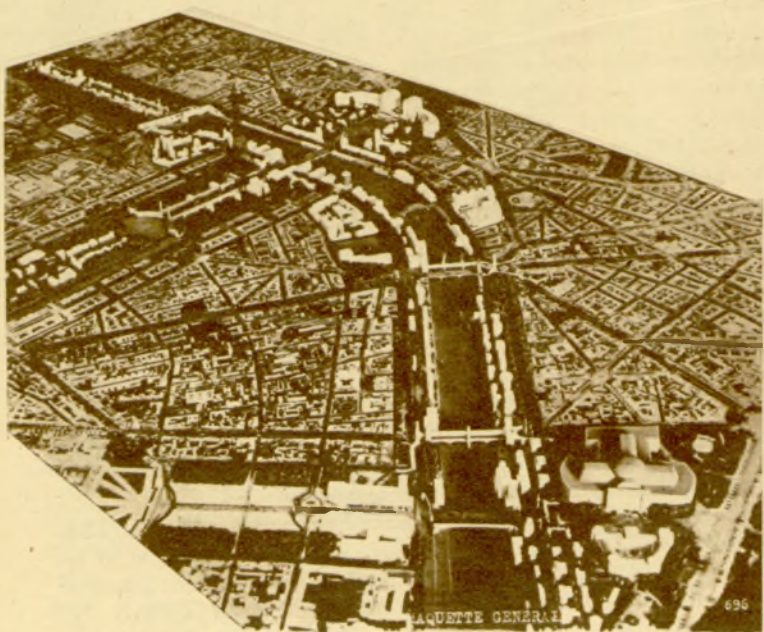

De aceasta are nevoie tenul Dv.

Cremele Scherk mențin frumusețea naturală a tenului Dv. și îi dau fericita senzație a îngrijirii cultivate, de care aveți nevoie pentru succesul Dv. ● Crema Trisena — crema de zi — dă tenului tonalitatea delicată și mată. Ea apără porii, formând o bază ideală pentru pudră ● Iar pentru tratamentul de seară: Cold Cream Scherk, din ceară curată de albine și uleiuri fine, curăță, hrănește și întărește epiderma ● Cine apreciază o cură eficientă de înfrumusețare, va alege cremele Scherk... Cremele Scherk se vând în borcane à Lei 93 și 123 — în tuburi à Lei 47 și 67.

BIRUINȚA DELA PARIS

COLINDÂND PAVILIOANELE EXPOZIȚIEI INTERNAȚIONALE

Planul general al expoziției din Paris

Expoziția dela Paris este o grandioasă manifestare a artei și tehnicii moderne care înseamnă și cel mai minunat monument închinat păcii și muncii constructive. Toată lumea, care își plimbă pașii prin pavilioanele ce se înșiruează o parte și de alta a Senei, rămâne impresionată de comorile de frumusețe s'au adunat aici într'un splendid congres al națiunilor.

Rândurile care urmează vom prezenta cititorilor câteva aspecte din vizită cu încrederea că ele vor spori dorința de a le vedea la „fața vii”. E singurul tribut pe care și-l cere Expoziția și e un tribut pe care neți îndărăt, răsplătit cum nici nu se poate închipui mai copios.

„Pălimbarea” noastră intrând în pavilionul României, năvălește în înălțat în marmură maiestros ca o catedrală unul din cele mai frumoase monumente ale Expoziției. Un monument închinat artei sale, bogățiilor economice, tehnicii industriale, măreției sale. Toate bogățiile și resursele țării sunt reprezentate aici viu, sintetic, sugestiv. Se evocă astfel comorile pământului, viața satelor, evoluția artei, etc.

Pavilionul Germaniei pare o citadelă. Germanii au voit să se mulțumească cu o clădire de Expoziție, ceva făcut sub semnul provizoratului. I-au ridicat un monument public așa cum au mai ridicat în diferite orașe ale Germaniei. Înăuntru se poate vedea stadiul în care se găsește industria germană, celebrele jucării de Nuerenberg, nu mai puțin cunoscutele aparate fotografice, apoi bijuteriile și sticlăriile germane de mare renume.

Rusia a voit să arate că a realizat în domeniul artei și tehnicii în ultimii 20 de ani de regim socialist.

Pavilionul este format din planuri orizontale, care se ridică progresiv către soclul unei statui uriașe și reprezintă treptele pe care le-a urcat un tânăr stacanovist și o tânără fată de colhoz ale căror mâini, întinse, înalță foarte sus emblema Uniunii sovietice: un ciocan și o seceră.

Știința, starea socială, industria, cartea, teatrul, arta, arhitectura, urbanistica, săile de comunicații, toate se văd aici în progresul pe care l-au înregistrat în ultimele două decenii în Rusia.

Italia n'a construit un pavilion pentru Expoziția internațională, ci un adevărat oraș. Turnul pătrat, arcadele, curtea interioară, grădina, redau atmosfera plăcută a unei „piazză”, plină de umbră și de soare. Picturi celebre, marmore sculpturi, mătăsuri, stoffe, fac nota caracteristică a acestui pavilion.

Elvețienilor le place aerul și soarele.

De aceea n'au căutat să construiască un palat. Oamenii au făcut o imensă vitrină în locul unui pavilion. Doi pereți de sticlă, doi pereți de eternit vălurii, un acoperiș ușor îndoit, pe care îl răcorește, când e cald, cu abundență, ploaia artificială.

Ceasornicele elvețiene stau aici la loc de frunte și pe un întins spațiu. Vin apoi textilele, broderiile, mătăsurile, vitraliile, care toate încântă ochiul. În ultima secție a turismului regăsești priveliști cunoscute, aspecte grandioase sau fermecătoare ale naturii elvețiene, nesfârșitele contraste ale țării, dela câmpii pline de păduri în care strălucesc lacuri limpezi, până la regiunile cu munți înalți și zăpezi eterne.

Pentru astăzi ne oprim aici. Într'un viitor reportaj vom continua sumara transcriere a vizitelor pe care le-am făcut fermecătoarei expoziții din Paris.

AMIC

PURGATIV LAXATIV sigur.

VINERI. — UN ELEV S'A SINUCIS

O coincidență care aduce apa la moară superstițioșilor. Incepând cu frumoasa lună Mai — cu flori la pălărie și flori pe plaiu, cum zice poetul — înțelepciunea oficială rânduește o serie de săptămâni: a laptelui, a cărții, a copilului, a tineretului și așa până intrăm în vacanță.

La sfârșitul anului școlar se întâlnesc cele două săptămâni hărăzite cărții și tineretului, când se face bilanțul școlar, însoțit de întreaga procedură contabilicească. La încrucișarea celor două săptămâni, truda unui an e înghesuită într'o paperaserie frumos păturită, ce doarme pe vecie, sub lințoliul colbului din arhivă.

Zădăful primelor zile caniculare aduce o vacanță pentru toți copiii — însoțită de alaiul tuturor plăcerilor. Școala își închide porțile, iar ecourile unui an ațipesc în moleșea estivală. Singura ființă care e lipsită de la acest ospăț al bucuriei, e „leneșul” clasei.

Un an întreg el a participat la bucuriile clasei, a luptat, cu slabele sale puteri, ca, la urmă, să fie exclus din rândurile copiilor. Hărțuit la școală și în casa părintească, „leneșul” rămâne un izolat, care nu poate tălmăci rostul existenței sale. Copilul „leneș” e victima părinților și a pedagogilor. Dintr'o pricină care trebuie căutată în ascunzișurile sufletului sau trupului său, el nu s'a putut adapta regulilor disciplinei școlare și a ajuns, astfel, în banca „leneșilor”. Iar când tovarășii lui trec în vacanță el rămâne suspendat la rubrica repetenților contabilității școlare. Mlădița plină de sevă, transplantată în atmosferă școlară, a devenit o biată surcea, din vina grădinarului.

Astfel, în toiul săptămânilor de tot felul avem de înregistrat un număr de sinucideri ale acestor victime ale defectuoșității educației în familie și în școală.

Mai multă atenție și grijă în timpul anului școlar.

Altfel școala rămâne primul ghiont repezit în inima copilului, școala blestemată de poet:

Hereux l'enfant qui meurt dans la septième année.

SÂMBĂTĂ. — SUB ZODIA CONTRABANDEI

Câteva zile, presa a dădăit sub impresia descoperirii unor contrabande.

Apoi a tăcut. Pentru marele public, o dramă pasională e mai interesantă decât cea mai inedită contrabandă.

De când statele au ridicat zidurile autarchiei economice, contrabanda a devenit un fel de rău necesar. Iată, de pildă, în Maramureș, la frontiera noastră cu Cehoslovacia, statul a instalat instituții și organe de supraveghere. Pichete de grăniceri, controlori vamali, cântare, întregul aparat vrednic de un stat modern. Dincolo, statul cehoslovac nu s'a lăsat mai prejos și a bătut aceeași țărâșă ai controlului vamal. Dar... contrabanda și-a organizat o zonă neutră, unde vameșii celor două țări par niște intruși, cu aiere de fraieri, cari duc o viață ilegală.

În fiecare oraș, târg sau târgușor dela frontieră, există o bursă a contrabandei. Un agent, care a primit o comandă sau o ofertă dela un negustor din București, vine îndată, înconjurat de miși.

— Am nevoie de 20 baloturi ață, o jumătate vagon sticlă. Vând 200 capete de vite, 800 litri alcool! strigă „speakerul” contrabandei, chiar în centrul orașului.

A doua zi, speakerul anunță că marfa a sosit. Trăim în zodia contrabandei.

DUMINICĂ. UN MONOLOG DRAMATIC.

Frumoasă și mândră e Capitala în Duminică asta însoțită. Dacă nu te-ai cocoțat într'un sertar de blockhouse și ți-ai orânduit gospodăria într'un punct situat între periferie și centru, viața ți e mai tihnită fără să fie plicticoasă. Din zădăria dantelată de ziduri, vine freamătul orașului ten-tacular, iar straturile de flori parcelate cu economie în corticica strâmtă, ți dau iluzia unui peisagiu rustic.

În această zi, crâmpie de vacanță, simți ca o destindere a întregii cusături lăuntrice. Singura dorință este ca lumea să te lese în pace, iar toropeala asta binefăcătoare să nu fie turburată de bucurie și mai ales de mizeria omenească. Fie ca legile naturii și ale cărmuirii să stea de strajă în această zi de odihnă, la porțile tăcerii.

Dar omul propune și Dumnezeu dispune....

Duminică e ziua cerșetorilor, a unei anumite specii de cerșetori, cari s'au ivit, de curând, în Capitală. E „mama cu orfanii”. Mama, curat îmbrăcată, cu priviri iscoditoare, te-a cântărit dela poartă și își dă seama că ești un cetățean pașnic, accesibil, gata să verși o lacrimă la cel mai ușor scâncet al mizeriei. Mai ales în Duminică asta cu o atmosferă narcotizată. Împinge porțița și o deschide ca pe un compas măsurător al psihologiei tale. Pe după zid, se strecoară trei copilași în hăinuțe de cit, care se opresc la câțiva pași de tine, „Mama” își face loc, ți întinde o hârtie frumos păturită și așteaptă. Dacă ai luat biletul și l-ai desfăcut, „mama” rostește cu glas plângător: „Așteaptă orfanii”.

Nici nu apuci bine să descifrezi literile însemnate cu plavaz, că cei trei „orfani” încep, cu glas tare, să-ți declame în cor:

*Iar a venit orfanul, cu cornul de alamă
Și cornul sună jalnic, răsună plângător
Și parcă de durere, pe cineva tot cheamă
Orfanul cerșetor.*

Induioșăți copiii îi dau bănuți și pâine Șoptindu-și. Vai. sărmanii, părinții lui sunt morți,

I-a fost ucis războiul și-acuma ca un câine El umblă pe la porți.

Și-așa cum suflă, bietul, în cornul de alamă Plângându-și soarta tristă, copil fără noroc Se pare că părinții neîncetat îl cheamă Pe drum, din loc în loc,

După care mama, rostește din nou: „Așteaptă orfanii”. Pe hârtie în loc de semnătură, se află următoarea notă: „Suferința unei Ființe, Monolog Dramatic, Moral”.

În fața ta stau patru statui ale mizeriei, cu mâinile întinse. Orice-ai face în această clipă, nimic nu-ți mai poate da nepăsarea liniștită a acestei zile de trândăvie, chiar după ce „mama cu orfanii” recitează „monologul dramatic”, în curtea vecină.

896

896

SAPTAMÂNII

LUNI. CONSULTÂND DESTINUL.

Odată cu redeschiderea Cazinoului dela Sinaia s'a pus din nou problema profesiunilor științelor oculte. S'a putut constata că banul e mai puternic decât magia. Pentru că ruleta funcționează din nou, dar magia ba. Mărturisesc, că am trecut printr'un moment de panică, auzind că guvernul României a decis, mai anul trecut, să suprima pe toți fakirii, spiritiștii, pe toți doctorii în magie și ocultism, pe astrologii, metagnomiștii, instalați în cabinete luxoase din centrul Capitalei și pe Mafaldele umile dela periferie. Era un act plin de riscuri neprevă-

zute, această luptă a miniștrilor români cu reprezentanții împărăției lui Belzebuth. Nu s'a temut guvernul de răzbunarea cruntă a acestei armate imense a Satanei? Ne așteptăm ca deținătorii secretelor soartei să se refugieze în subteranele misterului sau în sferile astrale ale firmamentului mitologic și de acolo să arunce asupra guvernului fulgerele blestemului nimicitor.

Din fericire, nimic din toate acestea nu s'a întâmplat. „Doctorii” în științele oculte s'au comportat ca niște bieți muritori și planetele și-au continuat, cu multă nepăsare, drumul lor prin sferile siderale. Și iată că în toiul căldurilor, când autoritățile par mai tolerante, au apărut fakirii noștri, înfruntând legiuirea omenească. Pe trotuarul din fața spitalului Colței, în fața unei mesuțe sărăcăcioase, stă, toată ziua, doctorul în științele oculte, deținătorul ordinului „Balonul Negru”, decorat cu numeroase distincții de către maharadjahul Sanatupiei, Mister Saravagio Tollow. Cu multă mândrie am constatat că protejatul maharadjahului vorbește o românească perfectă. M'am gândit că acestea sunt rezultatele propagandei românești a scriitorului Mircea Eliade care a stat câțiva ani în India. Mister Saravagio poartă turban indian, barbete și inele groase, cu diamante de sticlă pe degete. În schimbul unei monezi de 5 lei, mi-a strâns palma în degetele sale ca niște castagnete și cu un creion chimic mi-a desemnat liniile vieții, ale minții și ale inimii. M'am resemnat, așteptând profețiile. Și-a primblat apoi același creion pe un zodiac, șoptind unele formule sacramentale. Era prea mult. Lumea se adunase în jurul nostru. Mi-era frică să nu mă trădeze față de acest public, printre care se puteau nimeri și câțiva dușmani. Dar magul are răbdare și e discret. S'a așezat la masă și pe o bucată de hârtie, mi-a scris horoscopul. Nu vă mai spun ce mi-a prezis Indianul. Dar am constatat numai că mister Saravagio Tollow n'a învățat bine limba țării.

MARTI. — IN ȚARA LUI WO.

În vechile documente asiatice, Japonezii sunt desemnați cu numele de Wo, adică pitici. Ciudată e istoria acestui popor, care bagă lumea în sperieți, la fiecare trei luni. Dealtfel, Japonezii sunt obicinuți cu neliștea, însușirea principală a țării. Cele 4000 insule, cari constituie împărăția nipponă, înregistrează, în medie, 1560 cutremure pe an. Dar în afară de această neliște seismică, Japonia e turburată mereu de prefaceri morale și sociale. Ca în toate țările, statul japonez încurajează prin toate mijloacele familiile nume-

roase. Dar nu mai departe decât în secolul al 19-lea, politica demografică a Japoniei era cu totul alta. În provincia Kinshu, cât ne povestește Anton Zischka, un profund cunoscător al Nipponului, era legiferată familia cu 3 copii. Un copil în plus era ucis. În provincia Tosa era îngăduit să ai numai un băiat și două fete. la Hynga numai primul născut avea drept la viață. În fiecare capitală de provincie, funcționa o comisiune însărcinată cu supravegherea execuției copiilor de prisos. Aceste contradicții și variații se remarcă până și în covingerile religioase. În Europa s'a înrădăcinat părerea că Japonezii sunt păstrători fanatici ai tradiției. O părere greșită, desmințită la prima atingere cu realitățile din această țară plină de surprize. În lupta ei pentru cucerirea debușeurilor lumii, industria japoneză nu cruță nici un mijloc și nu disprețuiește nici o metodă. Ea servește chiar religiile popoarelor. Baloturile de bumbăcării, expediate în țările arabe, unde au învins concurența engleză, poartă binecuvântarea lui Mohamed. De când Turcia a pierdut supremația asupra lumii islamice, Japonia se străduiește să devină centrul acestei credințe. La Tokio există

„Uniunii islamice” condus de Mohamed Abdul Hai, un învățat originar din Turkestanul rusesc. Sub fățișa ocrotire a autorităților, Mohamed Abdul Hai a organizat o propagandă intensă printre masele japoneze și în câțiva ani a isbutit să aducă la sânul profetului trei milioane de supuși ai Mikadoului. Profetul Japoniezilor islamizați e în permanentă legătură cu musulmanii din țările unde industria Japoniei își exportă produsele. În ultimul timp, guvernul japonez a dat catolicismului completă libertate de propagandă. A început tratative cu Vaticanul pentru încheierea unui concordat. Dar nu numai atât. E vorba ca în Cetatea Vaticanului să se instaleze un monsenior japonez. Intr'un interview, ambasadorul Japoniei la Roma declară următoarele: „Tratativele cu Sfântul Scaun sunt pentru noi de-o importanță foarte mare și pentru faptul că va deschide porțile Americii de Sud pentru mărfurile noastre”. Statele catolice din America de Sud sunt consumatoare de mărfuri și interesele industriei impun o apropiere de Vatican. Deocamdată, cel mai puternic protector al exportului japonez rămâne tot zeul Mars.

MIERCURI. CAPITALA FĂRĂ CLAXON.

Șoferul stătea întotdeauna cu mâna pe claxon, așa cum medicul e obicinuț să pipăie pulsul bolnavului. Era un tic profesional. Claxonul era și un atribut indispensabil al Capitalei. Calea Victoriei fără urletul claxoanelor e ca un film fără aparat sonor. Stai și privești cum defilează mașinile, una după alta, și aștepti să le auzi glasul. Dar la un semn al chestorului, toate au amuțit. I s'a răpit șoferului forța iar mașinei farmecul. Cred că într-o bună zi, motoarele tuturor mașinilor vor plesni sub presiunea necazului. Poliția Capitalei și-a luat o mare răspundere, interzicând claxonarea. Mai ales, noaptea fără claxon e ca somnul fără vise. Și apoi, în desfășurarea dramelor pasionale va lipsi un element prețios. Claxonul era alfabetul Morse al îndrăgostiților cu mașina. Dealtfel, începusem să ne obicinuim cu acest boncăluit în timpul nopții. În strada mea e o stație de mașini. În această uliță retrasă mașinile mai mult șomează după miezul nopții. Din plictiseală, sau de necaz, cei câțiva șoferi aruncau în noapte strigățul lor către clienți. Tocmai când îți era somnul mai dulce, te trezea urletul claxoanelor ca răgetul unor boi înjunghiați. La început toată strada s'a pus să protesteze. Zeci de scufii apăreau la ferestre și întreceau cu protestul lor simfonia claxoanelor. Sergentul din stradă rămânea neutru, pentru că n'avea ordine dela superiori. Revolta a durat numai o săptămână. Eu personal, obicinuț cu cântatul cocoșului, după miezul nopții, așteptam claxonul ca să pot adormi și cum puterea obicinuinții la om e nelimitată, vecinii au început să se acomodeze.

Dela o vreme, nimeni nu se mai sesiza. O mie de claxoane să fi cântat serenada lor la ferestrele oamenilor și nimeni nu s'ar fi obosit să oțeteze. Dimpotrivă, câteva nopți mașinile lipsiseră din stație. Pe la ora unu după miezul nopții m'am trezit. Simțeam că-mi lipsește ceva. Sunetul care

să mă adoarmă. La ferestrele vecinilor, am văzut capete transformate de insomnie. Cu toții așteptau cântecul de leagăn al claxonului. Și deodată, poliția a interzis claxonarea. Domnule prefect, strada suferă de insomnie. Redă-ne claxonul.

JOI — ANIVERSAREA RĂSBOIULUI SPANIO.

Cel mai important eveniment, după un an de războiu sângeros, e anunțat de o telegramă a Agenției Reuter: „Exportarea fierului din districtul Bilbao, din Spania, pentru Marea Britanie, a fost complet suspendată”. Toți acei cari înțeleg ce interese au deslănțuit și susțin formidabilul ca-

rnagiu între frații aceleiași popor, vor sesiza ce influență poate avea această hotărîre, a generalului Franco asupra rezultatelor războiului din Spania. Se știe că zăcămintele de fier din Bilbao au fost exploatate, de decenii, cu banii și în folosul Angliei. Fierul spaniol e la îndemâna industriei engleze și se înțelege că Anglia va depune toate eforturile ca să recapete minele spaniole.

Dealtfel, istoria recentă a Spaniei ne arată ce soartă așteaptă pe dictatorii cari nu se supun sfaturilor Londrei. În 1927, Primo de Rivera, marchiz de Estreilas, era stăpânul Spaniei. Guverna cu o mână de fier și toată lumea se aștepta la o refacere a economiei spaniole. În treaga producție de vinuri, mășline și fructe avea clienți siguri și buni în Anglia și America. Dar Spania săracă în petrol, era aservită marilor societăți petrolifere: Standard și Shell, cari realizau beneficii enorme. Atunci Primo de Rivera introduse monopolul petrolului. Confiscă instalațiile, de petrol, puse mâna pe întreaga cantitate înmagazinată în Spania și oferi în schimb societăților petrolifere o despăgubire de 75 milioane pesetas.

Deterding și Standard primiră lupta. În toată lumea, petrolul se effini, iar Spania, după epuizarea rezervelor, nu mai putea primi un tanc de petrol decât cu prețuri exorbitante.

În Anglia, Deterding deslănțui o campanie prin presă împotriva produselor spaniole. Fructele, untdelemnul și mășlinele fură aduse din dominioane, iar recolta spaniolă putrezea în porturi. În America, Standard organizează aceeași campanie. Vapoarele cu produse spaniole fură obligate să părăsească porturile americane, deoarece vameșii găsiră că mărfurile sunt contaminate și deci periculoase sănătății publice.

În curând, peseta care valora 5 franci, căzu până la 2 franci. Criză economică. Criză financiară. Primo de Rivera căzu. Se refugie la Paris unde muri subit. Cronicarii afirmă că, până astăzi, cauzele morții sale nu sunt destul de lămurite.

Suspendarea exportului de fier din Marea Britanie e de fapt o declarație de războiu. Evenimentele ne vor dovedi că atitudinea politică a Mării Britanii va lua o nouă întorsătură. Adevăratul războiu deabia acum începe.

B. Iosif

CITIȚI

MAGAZINUL

pe luna iulie

160 pagini 25 lei.

Poarta bine străjuită a
unui oraș de pitici.

TEAMA CREȘTERII ANORMALE

DESPRE PITICI, URIAȘI ȘI GLANDELE CU SECREȚIUNE INTERNĂ

PREȘEDINTELE „Asociației oamenilor mari din America” care întrunește pe toți indivizii neobișnuit de înalți, se plânge că Statele Unite nu țin seamă de cerințele lor. Unde să doarmă, când călătoresc? Lăsând la o parte vagoanele de dormit, dar nici paturile hotelurilor americane nu sunt destul de mari pentru ei și nici nu încap în căzile, din camerele de baie. Ceeace e mai regretabil e că spitalele yankee nu sunt nici ele prevăzute decât cu paturi de mărime normală. Din primii

cinci ani de existență asociația americană a uriașilor numără peste o mie de membri. Cu greu și-au dobândit mai întâi o clinică, care le-a instalat o masă de operație anume destinată persoanelor peste măsură de mari. Indivizii cari depășesc înălțimea de 1,90 m. și 2 m. ne par foarte înalți și pe drept cuvânt, întrucât statura medie pentru bărbat este de 1,65 m., iar pentru femei de 1,56 m. Prin ținuturile nordice, oamenii cresc în genere mai înalți decât cei dela sud. Triburile de pigmei din Africa ajung până la 1,40 m., piticii noștri au uneori 1,20 m. — 1,30 m. Aproape totdeauna, uriașii sunt de sex masculin, femeile dând un procent urcat de liliputane. Cel mai mic pitic, a cărui existență nu poate fi tăgăduită, a măsurat 42 cm. și a trăit 37 de ani, iar cea mai mărunțică pitică de 38 cm. a murit când a împlinit 60 de ani.

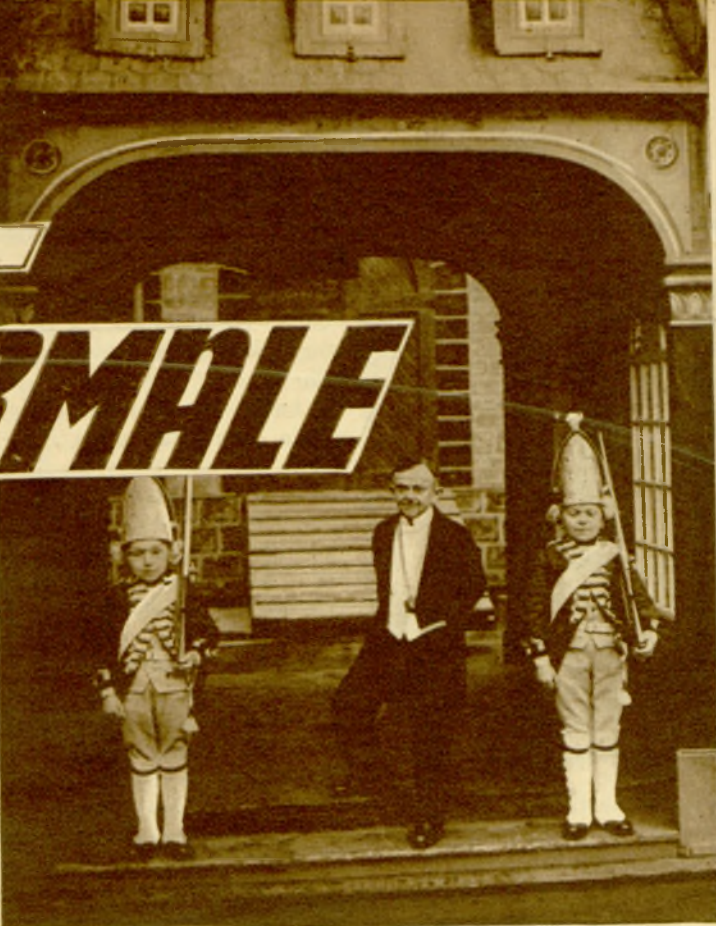
Uriașul islandez Johan Pyetursch, în etate de numai 24 ani, măsoară 2,41 m. înălțime.

Tiny, Grace, Dais și Harry Earles, vestiții pitici, jucând cărți în orele libere.

Robert Wadlow din Alton (Illinois) care la 17 ani are o înălțime de 2,50 m.

Uriașii au o constituție mult mai plăpândă decât piticii. Majoritatea lor mor de tineri, plămânii neputându-se adapta unei dezvoltări atât de rapide. Dimpotrivă, piticii posedă organe interne de o capacitate și rezistență remarcabile. Relatările din secolele trecute asupra mărimii uriașilor ne par astăzi exagerate și de necrezut. Înălțimi de 2,55 m. la bărbați și femei au fost însă cu siguranță semnalate. Au existat chiar staturi mai impunătoare. În cursul veacului trecut, a trăit în Anglia un uriaș de 2,68 m., care se distra aprinzându-și pipa la felinarele depe străzi. Origina poreclei: copiii lui Enak, atribuită gigantilor este biblică (a 5-a carte a lui Moise) fiind vorba despre un popor de oameni foarte înalți, care locuiau în sudul Canaan-ului. Stăpânitorii ruși, germani și chiar englezi, își făceau un punct de onoare din alcătuirea unor batalioane de gardă personală, din uriași. Scopul era pur decorativ, întrucât este fapt stabilit că vitejia războinică și actele eroice nu au vreo legătură cu gigantismul staturii. Războiul ruso-japonez a dovedit — cu prisosință europenilor surprinși, că armata japoneză a furnizat soldați mai buni. Uriașii sunt foarte căutați. Simpla lor apariție pe scenă, sau în filme, este prețioasă. Un actor de cinema de mărime colosală, a înveselit cu primul său film întreaga Americă, șezând doar la volanul unui Ford obișnuit prin al cărui acoperiș îi ieșea capul. Disproporția dintre statura uriașă și obiectele înconjurătoare normale stârnește dela sine haz. Cauza acestor turburări în creștere rezidă în funcțiunea glandelor cu secreție internă, care au înrăurire asupra celor mai neînsemnate organe, din trupul omenesc. O mică glandă în creier, *hipofiza*, influențează creșterea corpului întreg; ea este atât de mică, încât se pierde în mână, dimensiune care nu-i știrbește importanța covârșitoare. Hipofiza s'ar putea compara cu un bob de vopsea concentrată, în stare să coloreze intens un cazan cu apă.

Unele turburări în funcțiunea hipofizei provoacă o creștere anormală a extremităților (acromegalie). Degetele dela mâini și picioare se lungesc și se îngroașă, odată cu nasul, buzele și bărbia. Creșterea survine brusc, schimbând expresia fizionomiei, în mod grotesc. Degetele împăratului roman Maximinus erau atât de groase, încât brățara soției sale îi slujea de inel; acromegalie era evidentă. Adevărații uriași au membrele corpului proporțional mărite, totuși de cele mai multe ori părțile inferioare sunt mai dezvoltate decât trunchiul. S'ar zice că la dâșii activitatea secrețiilor hipofizei e prea intensă, pe când la pitici insuficientă.

creșterea anormală începe din tineret, uriașii continuând să se lungească și între 25 și 30 de ani, atunci când creșterea celorlalți oameni a încetat de mult. Funcțiunile cerebrale nu se dezvoltă în aceeași măsură.

Lipsește agerimea și vioiciunea spirituală, dovadă a unei perfecte funcționări în secreția internă a glandelor. Dacă s'ar măsura inteligența după numărul pe care omul îl poartă la pălărie, uriașii ar fi cele mai înțelepte ființe. Pe deplin înțelepte sunt basmele în care prostia uriașilor este exploatată de piticii isteți. Goliath din Biblie, Polyphem din mitologia greacă, precum și greii giganti, din vechile legende germanice, ilustrează acest adevăr. Primul motiv pe care se sprijină formarea staturii piticilor, constă probabil în insuficiența activității hipofizei; mărirea ei sau transformarea ei într-o umflătură pietrificată poate fi observată la o radiografie a capului. Locul osos, pe care este așezată hipofiza, este atunci adânc scobit. S'au efectuat încercări operatorii, cu rezultate multumitoare, lucrându-se într-o regiune foarte puțin accesibilă experiențelor; deasemeni s'au făcut tentative de stăvilire a creșterii anormale, prin tratamente la normalizare a secrețiilor hipofizei.

Atât glanda tiroidă cât și cea supra renală pot avea alături de hipofiză, influența hotărâtoare în domeniul creșterii.

Altă categorie de pitici o furnizează anumite boale: turburări în dezvoltarea sistemului osos la rahitism și tuberculoză; o defectozitate foarte accentuată a tiroidei adaugă și cretinismul, în evoluția piticilor.

Adevărații pitici se ilustrează prin agerimea spirituală. În evul mediu, bufonul curților nobile, totdeauna pitic, descreția frunțile cele mai întunecate, prin ghiduşile sale spirituale; ei își îngăduiau să spună cele mai crude adevăruri, pricepându-se să scape de urgia răspunderii. Colecția de pitici a lui Filip al IV-lea al Spaniei a fost pictată de Velasquez. La curtea Medicilor se aflau o droaie de pitici. Petru cel mare și sora sa Natalia își aduceau la curte pitici din întreaga Europă. În 1713, Natalia organizează, cu un fast neînchipuit, o nuntă de pitici. În cursul petrecerilor de odinioară, oaspeții de seamă erau cinstiți, atunci când li se oferia o casetă bogat împodobită, din care țâșnea un pitic, la deschidere. Piticii sunt foarte simpatizați. Copiii din basme erau mai totdeauna priveghiați, în timpul nopții, de pitici credincioși.

Turburările glandelor cu secreție internă, cari duc la statură de uriaș, sau pitic, nu sunt ereditare. În genere, uriașii nu au urmași decât arareori.

Mulți dintre piticii sănătoși pot procrea având copii normali și echilibrați. O pereche de pitici a dat paisprezece copii, cari au atins toți o înălțime mijlocie.

Un grup de pitici vizitând grădina zoologică din Londra.

PITICII ȘI URIAȘII ÎN CIFRE

Un uriaș, numit Machnow, care apare pe scene de varietate, cântărește, la o înălțime de 2.80 m., 170 kgr. Dimineața bea 8 cești mari cu lapte, mănâncă 16 ouă fierte și șase pâinișoare; la masa de prânz 2—3 kgr. carne, pe lângă legume, brânzeturi și dulciuri; la 5—6 după amiază o bogată gustare și la masa de

seară, printre altele mai mănâncă 15 ouă. Degetul său mijlociu are o lungime de 15 cm. și 25 mm. grosime.

Odată cu uriașul apare o pitică, care nu depășește 60 de cm. Degetul ei mijlociu are o lungime de 4,4 cm. și o grosime de 8,5 mm. Aceste cifre sunt mai edificatoare dacă se știe că un om normal are degetul mijlociu lung de 10 cm. și gros de 18 mm.

„REALITATEA ILUSTRATĂ“ ALEGE PATRU ELEMENTE TINERE PENTRU TEATRUL MODERN

Revista noastră se poate mândri de a fi atras atenția publicului asupra multor talente tinere.

În fiecare an „Realitatea Ilustrată“ organizează câte un concurs, spre a descoperi pe tinerii cu aptitudini de teatru, care altminteri ar rămâne necunoscuți. În anul acesta, domnul Ionel Țăranu, directorul Teatrului Modern, ne-a solicitat să organizăm un concurs pentru recrutarea câtorva elemente tinere de comedie și comedie muzicală.

Concursul va avea loc la sfârșitul acestei luni și dintre concurenți un juriu distins, — a cărui alcătuire o publicăm mai jos — va alege doi domni și două domnișoare, o pereche pentru teatru iar cealaltă pentru comedie muzicală, care vor iscăli imediat un contract de angajament la Teatrul Modern și vor debuta chiar în toamna aceasta.

Juriul va fi alcătuit astfel:

D. Al. G. Donescu, primarul general al municipiului București.
D. V. Iamandi, ministrul cultelor și artelor.

D-na Lucia St.-Bulandra.

D-na Maria Filotti.

D. Tony Bulandra

D. Victor Eftimiu, autor și fost director general al Teatrelor.

DI. I. Livescu, președintele Sindicatului Artiștilor.

DI. V. Maximilian.

DI. Nona Ottescu, rectorul Academiei de muzică.

DI. Ionel Țăranu.

DI. Toneanu.

DI. I. Vasilescu, compozitor.

În afară de cei patru angajați, următorii patru clasificați vor obține în mod gratuit un curs de dramă și muzică, spre a-și dezvolta aptitudinile spre a putea fi, eventual, angajați.

Înscrierile sunt gratuite și în urma numeroaselor cereri ale celor cari n'au avut fotografiile gata la timp, se fac la revista noastră, până în ziua de 10 August crt. Ele trebuie să fie însoțite de fotografia și adresa concurentului sau concurenței. Condițiunile cerute sunt: concurenții să nu fi trecut vârsta de 25 de ani și să aibe aptitudini fie pentru comedie muzicală fie pentru teatru, (dramă).

Dureri de cap, nevralgii, arștia, combat sigur cel mai bun antinevralgic

JAWOL

Cutie cu 3 tablete

La farmacii și Drogherii

Copiii le place KOLYNOS

Crema dentară anti-septică, pe care o recomandă dentiștii

INUTIL de a-i încanta — copiii acceptă cu ușurință de ași spăla dinții cu Kolynos. Le place gustul agreabil și proaspăt.

Dentiștii recomandă Kolynos în special pentru copii, din cauza proprietăților sale antiseptice. Ei știu că Kolynos menține dinții curați și că-i protejează de acțiunea germe-

nilor periculoși cari produc decolorarea și caria.

Copiii Dv. să întrebuințeze Kolynos dimineața și seara. Este un produs foarte economic, căci nu trebuie decât jumătate din cantitatea unei paste de dinți ordinare — un centimetru pe o perie uscată, este suficient.

Iluminați zămbetul Dv. cu Kolynos

Economisiți, cumpărând tubul mare

O dragoste împărtășită... Iată năzuința supremă a oricărei femei. E un vis, pe care femeile inteligente îl pot realiza chiar dacă nu sunt frumuseți perfecte. Cu mijloacele din ziua de azi orice defecte se pot îndrepta, principalul e să găsești metoda cea bună. Tenul joacă un rol important și trebuie îngrijit cu o deosebită atențiune. Pentru îngrijirea rațională a tenului, pudra Jazz este neîntrecută fiindcă este compusă din ingrediente de calitate excelentă ale căror însușiri sunt o adevărată binefacere mai ales pentru tenurile ofilite, cu porii dilatați. Fiind extrem de aderentă, pudra Jazz face ca porii să fie invizibili, împrumutând tenului o expresie de frăgezime, de tinerețe.

PUDRA

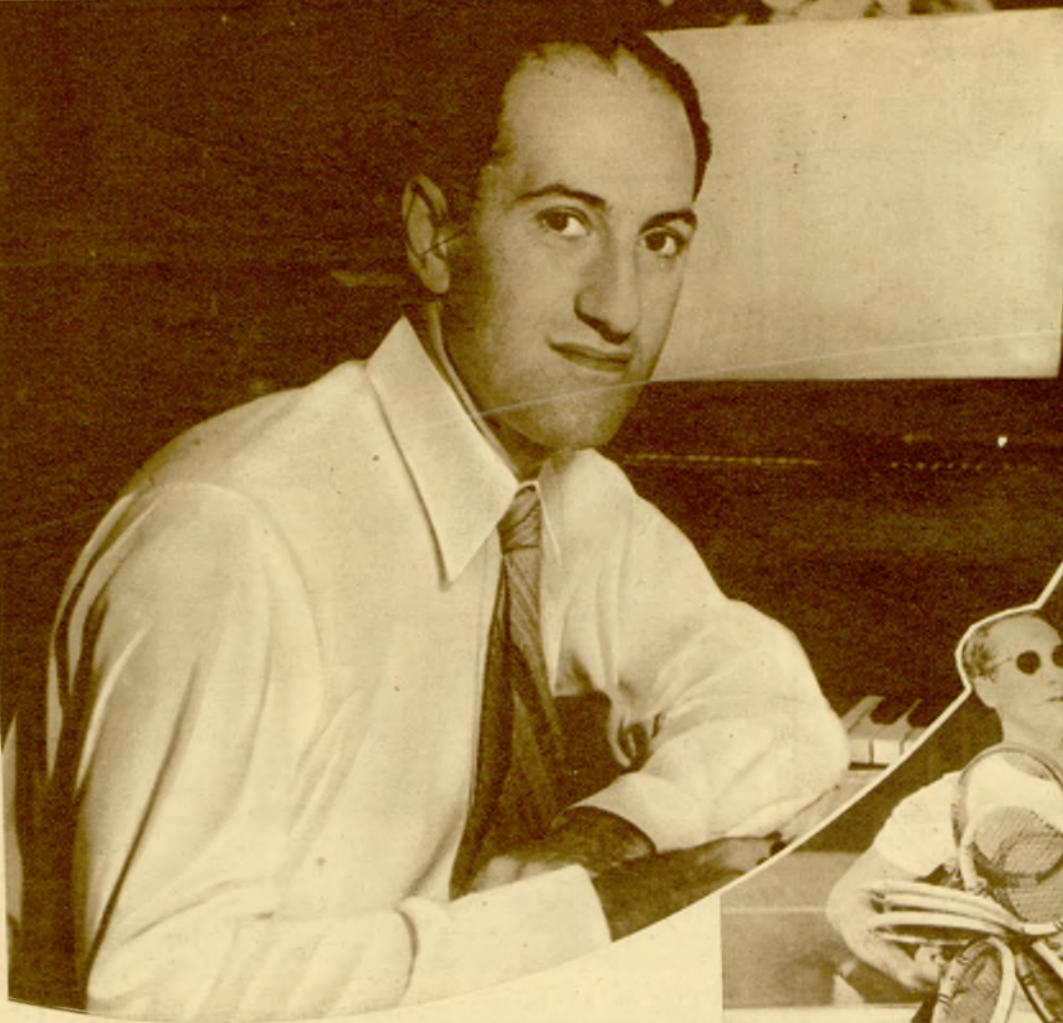
Jazz

FRUMUSEȚE • FRĂGEZIME • TINERETE

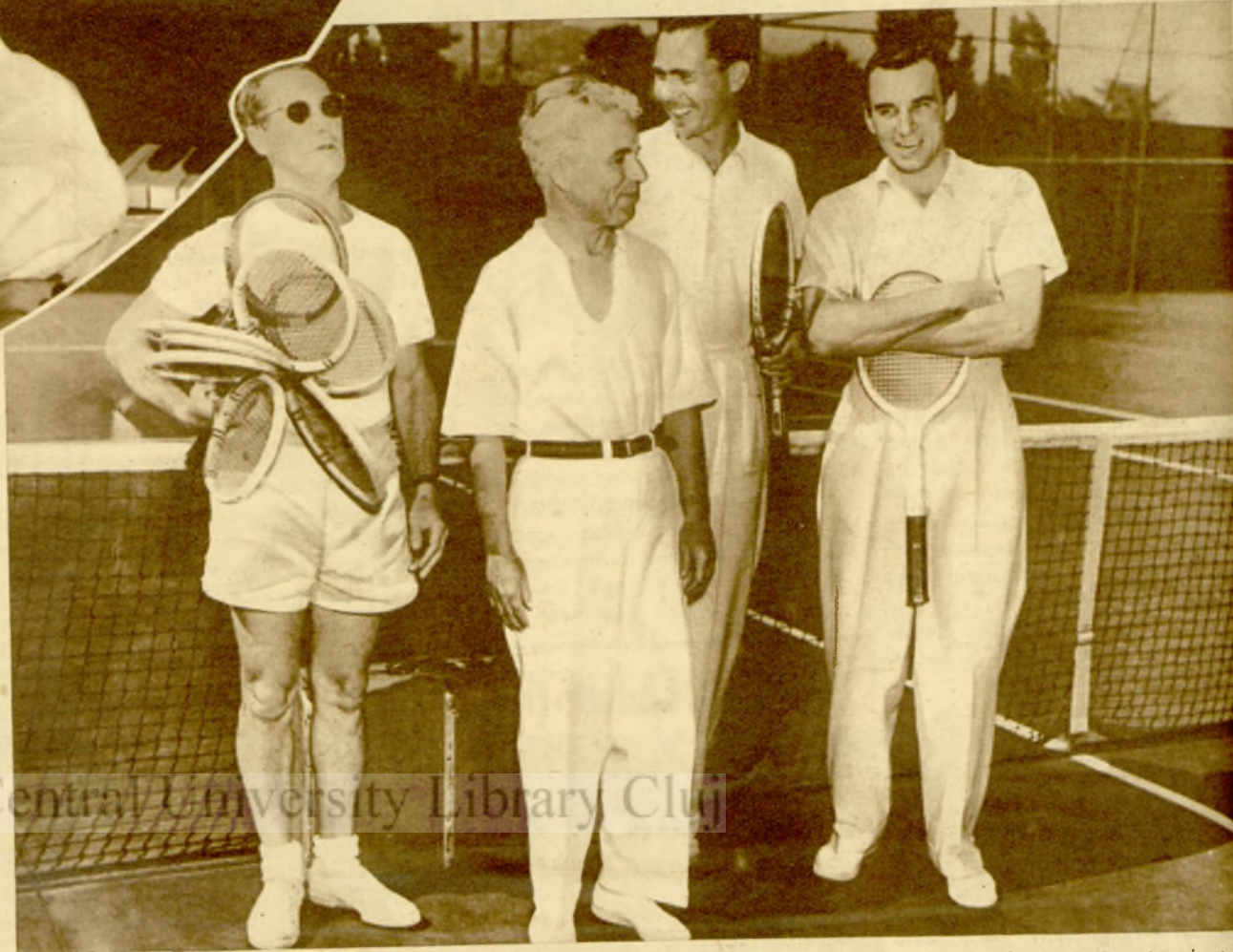
DIN LUMEA LARGĂ

George Gershwin, compozitorul cunoscutei „Rhapsody in blue”, a murit, la 10 Iulie, într-o clinică din Hollywood, în urma unei operații. Impotriva sfaturilor medicale, el a lucrat în ultimul timp intens, împreună cu fratele său, la compunerea muzicii pentru un nou film. Sâmbătă seara a fost dus în nesimțire la spital și a doua zi dimineața a murit.

FOSTUL SOȚ AL DUCESII DE WINDSOR E RECĂSĂTOREȘTE.

Primul soț al Ducesii de Windsor, Winfield Spencer, comandant în marina americană, s'a căsătorit la Los Angeles cu d-na Norma Reese Johnson. Mireasa, care are 43 de ani, este bunică.

La Beverly Hills, în California, a avut loc la 11 Iulie unul dintre cele mai senzaționale campionate de tenis. Charlie Chaplin și Frank Perry au ieșit victorioși împotriva lui Elsforth Vines și Groucho Marx. Vines și Perry au jucat serios, Chaplin a făcut comedie, iar Groucho Marx era mai tare la vorbă.

Domnul Tardieu, fostul președinte de consiliu al Franței, s'a căsătorit, în cea mai strictă intimitate, cu d-na O'Argenton. În fotografia noastră, noul căsătorit.